

L'ESTEL

AMB EL PATROCINI DE

A.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

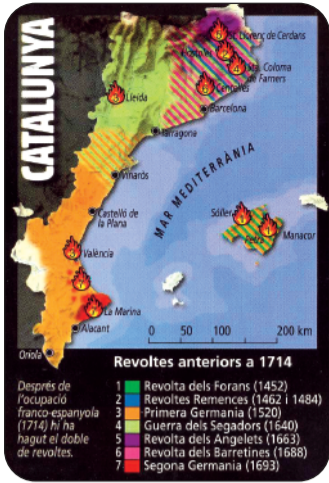
ANY XXVIII. NÚMERO 661

15 D'OCTUBRE DEL 2009

PREU: 2 €

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

FIRA D'ALCÚDIA

En Manolo i na Margalida amb les seves cubanes anaren a vendre a la Fira d'Alcúdia. Regenten el Supermercat Pròxim a Manuel de Falla, 2 de Santanyí i a Sant Roc, 25 de s'Alqueria. 971 653 415

En Miquel i na Lina anaren a la Fira d'Alcúdia. Regenten el Forn Can Tabaquet al carrer Arquebisbe Cardona Riera a la Vila d'Eivissa. 971 312 718

FIRA DE MANACOR

Fa 8 anys que en Carles Carbonell i na Catalina Bonet van als mercats a vendre bisuteria artesana. Viuen al carrer de l'Església, 17 des Capdellà. 638 344 060

Fa 21 anys que n'Antoni Galmés, a qui veiem amb la seva dona Francesca Nadal, és el president de l'Agrupació de música i balls mallorquins Sa Torre al carrer de Miquel Cristet de Manacor. 610 625 698

POLÍGON DE SON LLAÜT

Fa un any que n'Antònia Mojà de Binissalem regenta el Restaurant Son Llaüt a l'Avinguda Central de Son Llaüt. Despatxa menús a 8 euróns. 610 709 194

N'Antoni Cerdà és el president del Grup Amics de les Balears. Col·leccionen cotxes de guerra a partir de la Segona Guerra Mundial. Tel. 629 307 301

Fa 40 anys que en Sebastià Cifre regenta el Restaurant Miramar al Passeig Marítim, 2 del Port d'Alcúdia. A la foto amb na Clàudia Suarez de l'associació de Restaurant de Mallorca. 971 545 293

CIUTAT

Fa 3 mesos que na Carme Nuñez regenta la botiga Jolly Rogers al carrer Ample de la Mercè, 7 de Ciutat. Moda i complements, tatuatges...664 108 187

Fa 3 anys que en Ricard Rivero regenta la Botiga de Moda d'Home CÀRRE al carrer Josep Tous i Ferrer, 2 de Ciutat. 971 722 611

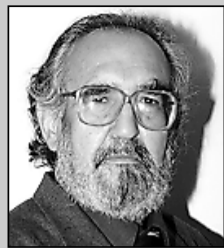
VILA-FRANCA

Fa un mes que n'Antoni Montserrat a qui veiem amb la seva dependenta Petra Palova de Xèquia, ha obert Sa Taverna d'en Ferrà a la Plaça d'en Tomeu Penya de Vilafranca. Despatxa el pa amb oli de moltes classes i fritures de peixet i marisc. N'Antoni és un dels antics fundadors del Pub Es Niu. Està associat amb la seva dona Maria Gomis i el seu fill Carles. El vespres a partir de mitja nit la taverna se converteix en Pub amb actuacions musicals. 971 560 279

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

La doctora Maria Barceló de Porreres ensenya història a la UIB. Continua ensenyant que el descobridor de les Amèriques era un navegant genovès i altres mentidotes que els castellans se varen inventar per amagar que en Cristòfor Colom tenia casal a Barcelona i vaixells a la costa catalana i al port de Felanitx ja que habitava al Castell de Santueri quan era a Mallorca. Els lectors de l'Estel han llegit tota aquesta història a "La Gran Mentida del Mil·leni que publicarem com a serial a partir de 1992, 500 aniversari d'aquesta empresa.

Na Nanda Ramon, regidora de cultura de l'Ajuntament de Ciutat, en els seus comunicats a propòsit del carrer Colom, que la gent no sap si està dedicat al líder agermanat Joanot Colom o al navegant "genovès" Cristòfor Colom, tampoc no sap que aquest darrer era català, amb casal a Barcelona. La Gran mentida del mil·leni continua essent una veritat que s'ensenya pertot arreu com vaig poder comprovar parlant amb uns estudiants de periodisme a la trobada que l'Institut d'Estudis Baleàrics que se feu el dissabte dia 3 d'octubre a l'Auditori de Porreres on se parlà de les revistes de la Premsa Forana

Allà poguerem saber que a Mallorca hi ha 42 revistes en català, a Menorca 7, a Eivissa 0 i a Formentera 0. L'Estel te 45 subscriptora a Eivissa i 6 a Formentera, i això que fa 8 anys que no hem anat a les Pitiüses ni hi tenim cap corresponsal.

Després de la consulta independentista a Arenys de Munt Esquerra Republicana Illes promourà en breu mocions de suport a consultes independentistes als 6 municipis de les illes en els quals te representació així com en els tres en els quals compte amb regidors independents associats. Les mateixes fonts van detallar que tenen regidors a Sant Josep de sa Talaia (Eivissa) Felanitx, Manacor, Bunyola, sineu i Binissalem, a Artà i Son Cervera hi ha regidors independents associats al partit. No obstant això van remarcar, no es descarta que se facin en més pobles de l'arxipèlag. Per part nostre no descartariem que UM i el PSM també fessin mocions als ajuntaments on tenen representació.

JOAN LLADONET

Al PP no li basta la pandèmia de la grip nova, s'ha entossudat a seguir escampant l'epidèmia de la llengua entravessada, la llengua catalana. No tenen ni un sol escrúpol a seguir difamant la llengua existent a les Illes des de fa 780 anys, no tenen la més mínima vergonya a amollar falsedats i frases pròpies de persones il·letrades, diuen que amb l'objectiu de tenir vots. Si volen tenir vots per tenir cadires de poder serà que o bé estimen molt aquest poder o bé hi troben guanys especials quan l'aconsegueixen. No estan avergonyits d'haver d'arrossegat durant la seva transcendència un pecat d'ignorància o de niciesa tan greu, o serà que no hi creuen en la transcendència?, és millor el poder terrenal, deuen pensar. Però l'espectacle és denigrant per a la ciència.

Si tenen problemes interns o no, ja s'ho faran; però a finals de la primera desena del mes de juliol, José María Rodríguez va intentar un cop d'efecte en presentar la seva candidatura davant uns 700 "incondicionals". A mi el fet democràtic que això suposa em sembla bé, especialment si ho va ser, de democràtic, però que en la dissertació

que va fer durant la seva presentació, tornàs a manipular i envergar frases aberrants contra la llengua catalana, em sembla un fet totalment lamentable. Segons el Diari de Balears va dir que els militants se li havien adreçat (quins?, quants?, què volen aquesta gent?) expressant que volien claredat a l'hora de denunciar la conculcació sistemàtica dels drets lingüístics dels castellanoparlants. Aquí hauria de ser on un polític hauria d'actuar com cal, no com un colonitzador d'idees fixes i en lloc de donar-los la raó, els hauria d'explicar que no es conculca cap dret lingüístic a ningú, ja que la llengua pròpia d'aquí és la llengua catalana i és la que està retrocedint en aquests moments. L'única conculcació de drets lingüístics és la que pateixen els catalanoparlants, quan s'ha impedit igualar les dues llengües a l'Estatut, i ara resulta que la dominant està per damunt de la subordinada, per tant, s'impedeix el que diuen defensar: el bilingüisme.

Més endavant va ser capaç de manifestar que els seus li expressaven, i ell hi estava d'acord, que el mallorquí s'estava convertint en una raresa a

Palma, mentre els seus fills es veien obligats a aprendre una llengua estàndard amb termes postissos que molts no sentien com a propis. Ah, i tot això ho deia en castellà, i a ell també li haurien dit en aquesta llengua. Per favor, Sr. Rodríguez i reclamants, si el mallorquí es converteix en una raresa a Palma, és per culpa que vostès no l'usen, i quan una llengua no s'usa es converteix en una raresa i acaba per desaparèixer. Això els pot contestar. I referent al fet que els ensenyin en llengua estàndard, no ho troba normal? No és així que s'ensenya la llengua castellana a l'escola? No ho sap? Li posaré un exemple, són dues frases que em va dir en dies diferents una persona d'edat procedent d'Andalusia. Un dia que estava molt ennigulat em va dir: "Noamoamoá". I un dia que venia de viatge amb la família: "Emoioamaí". Que s'ha d'ensenyar en pura forma dialectal, registre col·loquial, o s'ha d'ensenyar en castellà estàndard: "Nos vamos a mojar!", "Hemos ido a Madrid". Prengui llum de na Pintora, no desbarri més i deixi d'expandir aquesta epidèmia.

ANDREU SALOM I MIR

És sabut que una de les marques de l'esclau és parlar la llengua de l'amo, però pitjor encara que això és pensar com l'amo i comportar-se com ell ho faria. Vet aquí el retrat succint del colonitzat assimilat. Per a aquest, és indispensable fer mèrits davant el colonitzador i guanyar-se la seva confiança. Així, col·laborant en la colonització del seu propi poble, pot créixer i augmentar el seu *status* social. En totes les èpoques i en tots els països que han estat colonitzats per un altre, hi trobarem gent d'aquesta semblança. Són els traïdors o **botiflers** (a Mallorca, botifarres).

Altrament, des de fa algun temps, en alguns cercles, s'ha vengut emprant el mot **negret** per a designar aquella persona que, independentment del seu color de pell, viu sota un domini colonial. Alhora, aquesta figura metonímica del negre submís i servicial, popularitzat pel cinema, representa un par-

Botiflers, negrets i motlles propis

adigma de tot ésser humà colonitzat, en tant que exemplifica perfectament la imatge més descarnada del domini d'unes persones sobre unes altres (i d'un poble o nació sobre un altre). Cal precisar, d'altra banda, que no tots els negrets són botiflers, però sí que tots els botiflers o botifarres són negrets (encara que siguin blancs com la llet).

Una de les claus de tota colonització és la política d'enfrontament entre els propis negrets, atida amb promptitud per la metròpoli colonial, que cerca així mantenir més còmodament el seu domini i tenir aquells ocupats en banalitats que no qüestionen en absolut la subordinació *de facto*. Aquest fet comporta, també, que negrets d'altres territoris mirin amb autèntic recel els guanys (en matèria política, econòmica, etc) que uns negrets determinats (com, per exemple, els catalans) puguin assolir amb el seu propi esforç i voluntat. El subconscient els traeix, la qual cosa comporta que l'ànima d'esclau, del colonitzat que vol fer mèrits, aflori en tota la seva

magnitud. La necessitat d'ésser aprovat per l'amo, pel colonitzador, és tan forta que no consideren una altra possibilitat. Naturalment, veuen com un bé col·lectiu defensar sempre els interessos del dominador i denunciaran enèrgicament, i fins i tot s'hi enfrontaran, als qui són percebuts com a no afins a les autoritats i als manaments o disposicions colonials.

Cada societat, cada poble, ha de tenir el seu motlle propi, i constitueix un debat eixorc i demagog la pretensió absurda, per part de les forces uniformitzadores, de constituir la igualtat absoluta quant a competències i finançament. Breument: l'estat de les autonomies amb cafè per a tothom és tan falaç com inservible. En aquest sentit, és essencial no acceptar el dret de conquesta, avançar en el perfeccionament i millora de la democràcia i perseverar en l'assoliment de les llibertats col·lectives. Altrament, les generacions futures ens ho demandaran.

BERNAT JOAN I MARÍ

Fa unes setmanes, el carismàtic president dels Estats Units d'Amèrica, Barack Hussein Obama, va gosar fer un discurs als joves estudiants del país (des d'un institut de secundària, es va adreçar als estudiants d'aquest nivell de tot el país). Immediatament, les forces del republicanisme, és a dir, de la dreta (el que en terminologia americana en diríem, i crec que a Europa s'hauria d'imitar, els antiliberals), varen reaccionar dient que el president volia "adoctrinar" els adolescents i que això resultava del tot inacceptable i intolerable. Fins i tot, per primera vegada en més de dos segles, hi hagué qui dubtà sobre si el nou govern americà s'endinsava en pedregars poc democràtics.

Obama va fer un discurs apel·lant, fonamentalment, a la responsabilitat i a l'esforç personal (molt en la línia dels dis-

curso que el varen caracteritzar durant la campanya electoral, i que, almenys en anglès, ja són assequibles a través d'una acurada recopilació). Va dir als infants que no se'ls donaria res fet, i que les seues oportunitats dependrien de l'esforç que fossin capaços a invertir en ells mateixos durant aquesta etapa fonamental de formació. Va animar-los a estudiar de valent, per poder superar dèficits o problemes dels quals, al cap i a la fi, no en són responsables. Va instar a la responsabilitat, i va remarcar que cadascú, a fi de comptes, és responsable del seu destí, per damunt de qualsevol tipus de determinisme (inclòs el determinisme social). Va ser un discurs tan convincent i tan transversal que l'exprimera dama Bàrbara Bush el va elogiar públicament. Les veus discordants varen quedar apagades pel propi discurs i per les reaccions que va ocasionar.

Avui, a les Illes Balears, des del meu punt de vista, és del tot necessari un pacte transversal

per l'Educació, que posi l'Educació en primer terme i que pugui ser assumit de manera generalitzada. Resulta lamentable que, a hores d'ara, es pugui estar encara discutint sobre qüestions elementals com ara la llengua del sistema educatiu, les llengües que s'hi haurien d'aprendre, la incorporació dels immigrants i la seua integració en el sistema, i un llarg etcètera. Mentre ens enfrascam en discussions maratòniques sobre aquestes qüestions, els valors imprescindibles perquè l'educació funcioni són sistemàticament negligits o bandejats.

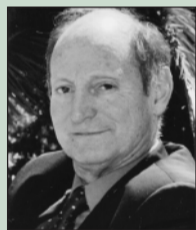
Vivim en un món on la cultura de l'esforç ha estat deixada de costat a favor d'un paternalisme (o maternalisme, tout court?) empobrider, que acaba generant criatures indefenses davant un món cada vegada més complicat. Per alguna raó, sembla que avui dia tot s'ha de donar pastat i mastegat, i si no just pareix que hem d'abocar els pobres infants a traumes més o manco insuperables. En gener-

al, la cultura de l'esforç va a la baixa, malgrat que constitueix l'única garantia que la gent es formi i que sigui mínimament autoexigent.

L'autoexigència tampoc no es troba gaire ben situada en el ranking de valors dins el nostre sistema educatiu. Com que sembla que algú ha convingut que és molt millor un món cooperatiu que no pas competitiu, no passa res si hom no assumeix la cultura de l'esforç i si un no és, així mateix, exigent amb si mateix. De la mateixa manera que, perquè un sistema democràtic funcioni, és imprescindible que tothom tengui clar que, a uns determinats drets, els corresponen —correlativament— uns certs deures, també hauria de ser igualment clar que un bon sistema educatiu passa per inculcar sentit d'esforç i autoexigència. És a dir, requereix posar per davant la capacitat autocrítica i la voluntat d'autosuperació. Afirmar que una persona només pot arribar fins a un determinat topall, encara que aquest resul-

ti poc satisfactori, no porta enlloc. Els grans exemples vénen d'aquella gent que acaba sent capaç de fer coses molt per sobre d'allò que s'esperava d'ella. De gent, bàsicament, que sap convertir l'adversitat en oportunitat, i que mai no tira la tovallo-la quan se sent desbordada.

Per inculcar aquests valors, que a futurs han de ser d'una grandíssima rendibilitat social, fa falta, ara més que mai, un pacte per l'Educació, que la situï al nivell que li correspondria. Ah! Ha de ser un pacte a nivell de les Illes Balears. No acab d'entendre per què el Ministre d'Educació i la portaveu de l'oposició al congrés dels diputats estan parlant de fer un "pacte nacional" per l'Educació, quan les competències, almenys a les quatre comunitats autònomes de la nostra nació històrica, estan en mans pròpies, i no de l'estat. D'un pacte més ampli, a nivell de tota la Unió Europea, d'aquest bell somni, de moment encara ningú no en parla. I no és precisament cap bon senyal...

PERE FELIP I BUADES

La reacció vol dinamitar les bases d'existència i convivència de treballadors i pobles

Estam en la pitjor situació econòmica des de fa 30 anys.

Hi ha més de 4 milions d'aturats, el ministre Corbacho anuncia que l'atur augmentarà els pròxims mesos, potser fins un 20%, potser fins a 5 milions.

1.118.300 famílies, tots estan a l'atur. Reben prestacions d'atur contributives 1.631.000 aturats. Ajudes o almoines 934.000 més. Un milió i mig no reben prestació ni subsidi.

Com hem arribat a això?

El 23 de setembre de fa un any elaleshores president dels Estats Units Jordi Bush anuncià ajudes sense precedents a la banca i llavors fons d'"estímul" que en gran part anaren a la butxaca dels especuladors. Aquesta política —decidida per el G20 al novembre a Washington i per la Unió Europea a continuació— és la que en Zap-

atero ha aplicat, i ens ha dut a aquesta situació catastròfica.

Ara, el 7 d'agost, la Comissió Europea decidí que el govern espanyol segueixi donant mils de milions als bancs. El 5 de setembre, el G20 ha decidit que els governs segueixin aplicant plans d'ajuda als bancs i d'"Estímul".

Per pagar aquests regals milionaris, la Comissió Europea i el Banc Central Europeu urgeixen governs que sagnin als treballadors.

D'aquesta manera aquest "Banc Central" i el Banc d'Espanya exigeixen a Zapatero una reforma laboral, que suprimeixi les clàusules de revisió de convenis, que retalli les pensions. La patronal, certs periòdics, envesteixen al Govern a fi que apliqui fins el final aquesta política, amb el PP.

Diners sense límits per els banquers, austeritat sense límits per a la majoria.

El G20 i el BCE no saben quan s'aturarà l'enfonsament, preveuen atur massiu durant molts d'anys.

I que respon el Govern? Diu que va a protegir als treballadors, però això és impossible donant mils de milions als bancs: el 2010 l'administració central sols tindrà 182.000 milions d'euró per totes les despeses (en canvi el Govern dona al Banc d'Espanya 100.000 milions per reconvertir les Caixes d'estalvi: fusions, tancaments i milenars d'acomiadaments).

Vol retallar els salaris de dos milions i mig d'empleats públics seguint consignes de la CEOE, asfixia als municipis i reclama milers de milions a les

autonomies. Aquesta política contribueix a enfonsar l'economia, augmentar l'atur i destruir els serveis públics.

Reclama als sindicats que recolzin una "Llei d'economia sostenible" de la que se sap que donarà 24.000 milions a les constructors i a les elèctriques (més diners als especuladors?). i rebaixarà 5 punts la contribució de societats a empreses que no acomiadin.

Així, passa a passa, el Govern se tira en mans dels especuladors i la dreta.

Que cerquen els capitalistes? Reben la convivència i així poder destruir convenis, la legislació laboral, la seguretat social, tot allò que són traves a l'explotació sense límits dels treballadors.

I El Govern? Diu que està per la convivència entre els

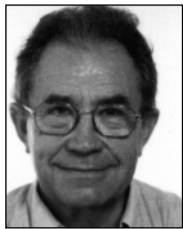
pobles, però se sotmet als franquistes i acaba tirant llenya al foc: en el País Basc el govern socialista, al "dictat" del PP du una política d'enfrontament a cada poble, a cada barriada, que en alguns aspectes ni n'Aznar s'atreu a fer.

A Catalunya, a l'interferir en l'esmentat referèndum privat, el Govern emprèn la mateixa política de repressió.

En allò polític i en allò econòmic, les forces de la reacció volen dinamitar les bases d'existència i convivència de treballadors i pobles.

Els treballadors elegiren el Partit Socialista a fi que defensés a la majoria treballadora, la convivència.

En tots els sectors hi ha resistència, treballadors que diuen a les organitzacions: prou, això cal aturar-ho.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Perpinyà fou la capital continental del Regne de Mallorca, el rei Jaume I, ho va llegar al seu segon fill Jaume II, l'any 1262, comprenia el comtat del Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir, i la Cerdanya, junt a la senyoria de Montpeller aquestes eren les possessions en el continent. L'any 1344 Perpinyà perd l'estatut de capital a la mort del rei, i el Regne de Mallorca es reintegra a la Corona d'Aragó o confederació catalana aragonesa entre el Regne de Mallorca, el de València, el d'Aragó i el Principat de Catalunya. Governar el Regne de Mallorca amb tanta dispersió geogràfica fou molt difícil. A esquenes de les Corts Catalanes, es va firmar el Tractat dels Pirineus el 7 de novembre de 1659, on va quedar escapçada Catalunya pels monarques espanyol i francès. Van crear una frontera com fan les monarquies, separant pobles que tenien tractes comercials, de veïnatge, històrics i culturals.

A la unió dinàstica entre Ramon Berenguer IV, el Sant, amb Peronella d'Aragó, un precepte fou que a la unió, si sumarien totes les conquestes que es produïssin en la lluita contra els moros en territori peninsular, o les de la mediterrània. La Corona d'Aragó va esdevenir una potència, al conquerir mig territori del que ara coneixem com Itàlia. El testament de Jaume I el Conqueridor dins del model que descartava durant les conquestes la simple annexió, va fer que els historiadors de la renaixença la investiguessin com a confederació al donar poder a cada Estat, a l'inrevés del regne de Castella que sempre es va governar amb absolutismes.

Després del Tractat dels Pirineus, hi va haver-hi temptatives de lluita armada contra l'exèrcit de Lluís XIV, com la Guerra de la Sal, amb un protagonista destacat: Josep de la Trinxeria en l'anomenada Revolta dels Angelets de la Terra (1663-1670), l'exèrcit francès era massa poderós, massa nombrós, per els petits grups resistents catalans encara

que rebessin algun ajut del sud. Els francesos, no van oblidar-se mai de la persecució de la llengua catalana. L'escola pública francesa tenia com a missió gairebé sagrada: anorrear la llengua catalana, i ho van fer amb un entusiasme i una abjecció que fan venir basques, "Oblideu el català, podeu integrar-vos a la funció pública". "Oblideu el català o rebreu un mastegot cada vegada que l'useu", el mestres la majoria eren catalans, però la fidelitat a l'Estat els proporcionava la justificació necessària per participar en el "autolingüicidi". Un col·laboracionista destacat, fou el regidor de l'Ajuntament de Perpinyà, es deia Trobat, just després de l'ocupació francesa, va aparèixer al Consistori com a batlle i la primera ordre que va donar va ser la de prohibir el català en les sessions de l'Ajuntament, i va fer-ho en la lògica dels traïdors: en francès, la llengua com a arma dels invasors i dels adlàters de l'imperialisme.

El català s'ha mantingut a la Catalunya Nord, fins ara de manera molt feble, encara que hi hagi l'èxit de l'Escola la Bressola per a la mainada, i el seu ensenyament ha crescut fins enguany a la Universitat de Perpinyà. El que ha cohesionat molt l'afrancesament han estat les guerres, que com a totes són el perfecte rentat de cervell nacionalista; la del 1939-1945 va ser gairebé definitiu. L'agost passat va fer 65 anys de l'alliberament per les tropes aliades, de la ciutat de Perpinyà, foragitant els nazis el 1944, el 19 d'agost passat va fer 65 anys. Ho van celebrar amb una desfilada de cotxes exhibint dues banderes a cada un d'ells, les majoritàries van ser franceses, van haver-n'hi dues de catalanes i dues d'americanes. A Perpinyà i rodalies la resistència als nazis la van formar 22 persones, meitat dels quals eren espanyols i meitat catalans del sud, arribats allà com a refugiats del franquisme.

Mallorca té el seu llegat d'història, de cultura, de lligams amb els altres Regnes. Ara caldria una entesa, sinó hi hagués l'impediment, del regne espanyol, aquest que el 1978, es va proclamar simulant una transició política, que va ser un

De regnes i més

engany propagandístic i una continuïtat de la dictadura, amb una bona disfressa, el rei va jurar el "principios del movimiento nacional" i mai n'ha abjurat. No ens interessa la monarquia espanyola, ens és absolutament prescindible, i no en podem bastir, ni volem, cap de nostra. Si cal un projecte que potencii cada una de les personalitats, que ens uneixi a tots els països de parla catalana: (Principi científic que reconeix -amb desgana- la Real Academia de la Lengua Española), publicat així, també en el seu diccionari del 2008. Aquest projecte ens ha de vincular en principis bàsics de nova economia, i eixir del empastifada immoral i obtusa del creixement, frenètic o clarament desafortat de la construcció, l'especulació i l'estafa.

He ensopagat amb els intents pèrfids espanyols, ens cal amb urgència el Corredor Mediterrani per el TGV, ens calen modernitzar, potenciar els ports per a mercaderies. Mireu si són un imperi menyspreable, ens tracten simplement com a una colònia, mai hem deixat d'ésser-ho d'ençà el primer Borbó. El Corredor Mediterrani l'estan avortant abans de començar, quan entitats econòmiques valencianes i catalanes hi estaven d'acord, Espanya vol arribar a Europa per qualsevol pas, excepte pel, què és el corredor esmentat. L'exministra Magdalena Álvarez, ara eurodiputada, una altra del PSOE, i un del PP, estan ara a la comissió de transports europea i la seves maniobres no són d'entorpirament, sinó de clar malbaratament dels recursos, amb l'únic objectiu de perjudicar el futur català, són accions imperdonables.

Mallorca, haurà de fer, més enllà d'una racionalització del turisme, escollint el benestar dels visitants, el desenvolupament dels productes agraris i ramaders i les manufactures que se'n deriven, i els processos industrials que els hi plaguin, i no oblidar-se'n de la tecnologia punta que es pot desplegar sense fronteres. L'activitat marítima potencial de Mallorca connectada, amb els ports peninsulars, que no podran créixer sense unes bones comunicacions ferroviàries i per això tenim a l'abast, la tècnica del tren de gran velocitat

TGV, com a eina imprescindible, el regne espanyol ens és un obstacle que ens cal superar, si volem ser part activa de l'economia i no una part que a més d'espoliada fiscalment, ens aturen, i ens fan recular tots els possibles avenços, tots els seus capteniments són una estafa a la convivència, a la democràcia. No podem refiar-nos de la Unió Europea, quan són el estats que la comanden amb totes les perversions d'uns dominadors implacables i fraudulentos, com ens demostra l'afer del Corredor del Mediterrani frenat per polítics espanyols dins del mateix organisme europeu.

Record històric: A Tarragona, les tropes borbòniques, van sufocar una revolta antifiscal que es va produir a tot Catalunya el gener i febrer del 1714, després d'una dura batalla van perseguir fins gairebé l'extermini a les tropes catalanes del general Nebot de voluntaris, miquelets i fusellers. Van penjar-ne un de cada deu ni deien (el diezmo), els oficials esquarterats, i el seu cap lliurat a la ciutat per a (ejemplo de todos), (dejad los más

robustos, un centenar de ellos) a galeres per tota la vida. Ho podeu trobar a A.H.N. Arxiu Històric Nacional de Madrid, apartat: Estado, lligall 433-1. A.G.S. Arxiu General de Simancas, apartat: Guerra moderna, lligall, 1.852. Aquesta és la història d'Espanya i de retruc la nostra.

Hi ha més malvestats, emperò ara ens cal salvar l'ECONOMIA, com a pilar fonamental de la nostra identitat i poder desenvolupar tots els valors culturals i humans, ara vivim sense llibertat, constrets per l'estat espanyol, que ens imposa obligacions inassumibles, que ens treu el plat de taula, del nostre treball n'extreu la part més substancial i no podem reinvertir els minsos valors afegits per encarar el futur, tot ens ho lleva el regne espanyol amb el seu lladronic i fonamentalisme. He recordat l'antic Regne de Mallorca, ens queda el Palau dels Reis de Mallorca de Perpinyà; al final he topat amb el regne actual d'Espanya, que ens és una màquina succionadora, de la nostra riquesa i laboriositat.

Ahir el Barça derrotà l'Almeria al Camp Nou per 1 gol a 0, tanmateix, la premsa espanyola és tan manipuladora que, segons el diari Marca, qui guanyà el partit fou l'Almeria (?). Aquesta tàctica no és nova, ja fa uns mesos, a la seva edició digital, El Mundo digué que el Chelsea havia eliminat el Barça quan la realitat és que el Barça havia deixat fora l'equip anglès. Són tan manipuladors aquests de la Brunete mediàtica, que pensen que canviant el resultat del partit al seu diari, aconseguiran fer passar per bo el resultat; de bojos.

<http://www.marca.com/multimedia/primeras/09/10/1004.html>

Mireu a sota, a mà dreta: Barcelona-Almeria, 0-1.

Apaga Tele5

La cadena comparteix les exigències d'aquest grup d'intel·lectuals, entre els quals es troben Mario Vargas Llosa, Fernando Savater o Álvaro Pombo, que demanen al parlament espanyol que elabori una normativa per a fixar que el castellà sigui la llengua oficial de tot el territori i l'única 'que pugui ser utilitzada pels seus ciutadans'. Telecinco és la primera televisió que s'ha adherit a aquest manifest. A més, Telecinco ha dit en l'informatiu del migdia, que posa a la disposició del col·lectiu que duu aquesta iniciativa, el seu canal de televisió per a donar suport a aquest projecte.

Si ells s'adhereixen al manifest, nosaltres apaguem Telecinco. Junts podem!

QUIM GIBERT
coautor d'*Autoestima*
i *Països Catalans*

L'Himàlaia és una seralada farcida de llogarrets, on la gent es necessiten els uns als altres a fi i efecte que les seves vides siguin més confortables. Segurament això expliqui per què *Els quatre amics lleials* sigui una faula de transmissió generacional que la saviesa popular del Butan ha divulgat entre la canalla. El conte comença quan un faisà de llargues plomes virolades troba una llavor i decideix plantar-la. Mentre grata en el terra per fer-hi un clot, se li acosta un conill blanc d'orelles grosses i li demana si el podria ajudar. L'ofertament li va com l'anell al dit perquè al

faisà li manca algú per regar la futura planta. El conill ho accepta de seguida tot orgullós, tenint en compte que quan vingui l'estiu haurà d'anar sovint al riu a cercar aigua. Un mico pelut s'adona que el faisà i el conill van atrafegats. Fa un bot de la branca d'allà on penja i també s'ofereix per a fer quelcom. Ell mateix es diu que podria adobar periòdicament el plançó i arrancar-ne la mala herba. En aquell instant passa per l'indret un elefant d'allò més gris que, tant si com no, es brinda a exercir de vigilant per tal que ningú es pugui cruspir el brot.

Es tracta de quatre animals amb poques coses en comú però amb un bon olfacte: vetllar per aquella plantació vol dir que un dia es transformarà en un arbre fruiter. La faula prossegueix quan, amb el

temps, arriba a donar tanta fruita que és confós amb un desmai. En rigor, a l'hora de fer la collita l'elefant convida al mico a pujar a la seva esquena perquè així tindrà les branques més a l'abast. Al seu torn, el mico allarga la mà al conill cap a la seva espatlla. I aquest darrer també facilita que el faisà se li enfilii a sobre per poder estirar la fruita en condicions. Aquests equilibris compartits, que ens recorden el món dels castellers, tendeixen a ser la via més pràctica davant dels desafiaments que ens desborden. En essència, els castells humans s'aixequen quan hi ha una agrupació de persones formant una massa compacta, coneguda com pinya. Sense aquest pas previ, no puguen els segons ni els que vénen després. El filòsof Francesc Torralba pensa que hi ha projectes que depenen d'una

potència que té els seus efectes en el grup «no n'hi ha prou amb l'esforç individual, amb el projecte singular, sinó que cal enllaçar-se, fer pinya, com en els castells, i suportar el pes amb confiança i sentit de l'humor. Perquè l'anxaneta arribi a dalt del castell, cal molta base, molt equilibri i fe en tots» (dins el llibre *L'esforç*). És que assumir la quantitat justa de responsabilitat, a l'estil d'orquestrades i conjunts esportius, produeix resultats interessants.

El FC Barcelona de la Lliga 2008-2009 és un exemple d'aquest cooperativisme exitós. En aquesta línia, Pep Marí, psicòleg especialitzat en alt rendiment, diu que per crear un equip guanyador s'ha de transcendir l'ego de cadascun dels esportistes. Per Marí, pot ser superior a aquest ego individ-

ual la bellesa del sistema de joc, en què qualsevol pot acabar les jugades, en què qualsevol pot ser el protagonista: «si els jugadors interioritzen aquest sistema i el practiquen, juguen tan bé que experimenten una gratificació més gran que la de l'ego (...) són uns tipus que estan buscant l'essència del futbol, per sobre del lluïment individual» (*El Periódico*, 13-5-09).

Catalunya avançarà cap a la sobirania en la mesura que tingui prou sentit de país, un teixit de complicitats sòlides i una voluntat insubornable. Serà així quan la gratificació que experimentarem, en tant que independentistes catalans, esdevindrà més gran que la del nostre ego. El món també progressa quan fem realitat, en matèria de justícia entre nacions, el que només eren somnis.

JOAN LLADONET

La síndrome de la granota bullida

Si posau una granota dins una olla amb aigua freda, ella nedarà tranquil·lament. Si començau a encalenteir l'aigua de l'olla, la granota continuarà nedant, perquè és incapaç de detectar la variació ambiental de la temperatura de l'aigua. Seguiu escalfant l'aigua fins que arribi a la temperatura de 42° i la granota morirà, perquè aquesta és la temperatura a partir de la qual es degraden les proteïnes; el mateix ens passaria a nosaltres si el nostre cos assolís aquesta temperatura. La majoria de científics utilitzen aquest símil per tractar temes ambientals com és el del canvi climàtic. Podria arribar l'extermi del gènere humà sense que aquest se n'hagués adonat, sobretot si se seguissin els consells del cosí de Rajoy o del savi expresident Aznar.

He pensat que la síndrome de la granota bullida es podria aplicar a tantes i tantes per-

sones que pertanyen a algun territori dels Països Catalans i creuen que la seva llengua i la seva cultura no necessita protecció, perquè ja està completament salvada i normalitzada i no volen saber que per normalitzar-se, la llengua dominant, la castellana, ha de retrocedir. Això sí ja ho han descobert els que odien les diferents llengües de l'Estat espanyol, a excepció de la castellana, a la qual volen com a única i reivindiquen com a pròpia allà on no ho és. Tenim multitud d'exemples ben recents que indiquen els moviments d'atac que fan contra la llengua i la cultura de les altres nacions que integren l'Estat:

Els gallecs, ignorant aquests atacs contra la seva identitat, han fet que guanyàs el PP les eleccions i una de les primeres mesures que faran els governants serà impedir que es pugui fer les classes en gal-

lec (la llengua de les vaques), i que es pugui triar (entre dues) la primera llengua d'aprenentatge, amb l'excusa del bilingüisme, que només és per als gallegoparlants, i aquesta és una altra passa cap a la desaparició del galaicoportuguès, ja que en duen fetes moltes de passes en aquest sentit sense que les granotes se n'adonin.

Al País Basc, una de les condicions que ha posat el PP perquè governi el PSOE és seguir el mateix camí que a Galícia, quan aquí l'opció de triar la llengua ja existia i s'havia demostrat que era completament negativa per a l'aprenentatge. També s'havia arribat a la conclusió que les escoles on es feia l'ensenyament en basc eren les que proporcionaven més rendiment i tenien l'opció d'adoptar el sistema de conjunció lingüística que se segueix al Principat de Catalunya i generalitzar-

lo a tot el país, fet que ara s'impedirà.

El PP, per no perdre vots davant UPyD i perquè avorreix la diversitat, es manté ferm a argumentar que els pares han de poder triar la llengua en què volen que aprenguin els seus fills, cas de Rajoy, en el programa "*Tengo una pregunta para Usted*". El PP d'aquí, encapçalat per una persona que actua com si renegàs de la seva llengua i de la seva cultura, Rosa Estaràs, ha manifestat que vol derogar la Llei de normalització lingüística i fins i tot el Decret del 50%. Es volen carregar les obligacions que té l'Administració de normalitzar-se i volen llevar la possibilitat que l'escola pugui aconseguir que l'alumnat aprengui català, ja que així es com es fa a moltes escoles (no a totes) i s'ha demostrat que és l'única manera d'aconseguir-ho. La cap de l'oposició s'ha exhibit impúdica-

ment al costat de Falange, del Círculo i dels neocolonitzadors (per una grapada de vots) exigint la dimissió del conseller de Sanitat, per haver impulsat un decret que no posa cap obligació a cap metge en aquests moments, i que no serveix ni per aconseguir que nosaltres, els ciutadans d'aquestes terres, ens puguem expressar en la llengua pròpia i oficial, la llengua catalana.

Les granotes no poden aprendre que l'aigua a 42° les mata, però els habitants de les terres de parla catalana tenim un cervell per usar i seny suficient per aconseguir que aquesta síndrome no es converteixi en malaltia, i, per tant, que siguem capaços de defensar els nostres trets identitaris, d'entre els quals destaca la llengua i que no deixem que ni renegats ni colonitzadors ens puguin robar el que tant ens ha costat conservar, el nostre patrimoni lingüístic i cultural.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Els escriptors de les Illes i la novel·la històrica. Memòria de la guerra civil (I)

L'origen primigeni de la novel·la Els crepuscles més pàl·lids es pot trobar en el conte "La maleta de l'oncle". És una narració que forma part del llibre Vida d'artista, obra que guanyà el Premi de Literatura Serra i Moret 1993 organitzat pel Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. Es tracta d'un conte en forma de carta adreçada a un amic imaginari: un fantasma "Cendrars", dipositori d'algunes reflexions literaturitzades i que fan referència a la grisor de la post transició. El conte començava així: "Benvolgut Cendrars: El matí neix emboirat i potser caiguin ruixats. Endevín un dia gris, amb la pluja percutint damunt les teulades. Els diaris han deixat d'escriure sobre Petra Kelly i Gerd Bastian". I una mica més endavant, explicant a aquest amic imaginari els possibles orígens de la meua escriptura, s'hi diu: "El pare havia lluitat al costat dels anarquistes, amb Durruti i la Columna de Ferro. Va fer la Guerra d'Espanya entre València, Madrid i Terol participant en totes les accions en què prengueren part les unitats confederals. Els batallons de voluntaris havien de celebrar assemblees cada vegada que un oficial de carrera els manava anar al front. Es passaven hores discutint si era convenient per a la victòria aquella acció. Els militars professionals de la República espanyola no podien consentir tanta 'indisciplina'. Cal pensar que, per als anarquistes de Durruti, aquella, a part d'una guerra contra el feixisme, era una Revolució social. Foragitaven els propietaris de les fàbriques, col·lectivitzaven les terres, volien suprimir l'exèrcit regular, parlaven de l'home i la dona nous que sorgirien després de derrotar els revoltats, anul·laren el matrimoni religiós i emprengueren campanyes d'alfabetització i regeneració de les prostitutes.

'Finida la guerra, presoner dels feixistes, fou enviat a les Illes—amb el *Batalión de Trabajadores número 151*—i estigué fent carreteres fins que, al cap de cinc anys, li concediren una espècie de llibertat provisional que miraculosament li permeté reorganitzar—amb dificultats—la seva vida.

'A sa Pobra, un indret agrícola molt

apropat al camp de concentració, conegué la que, amb els anys, seria la meua mare. Record que, quan jo era un infant, no solia parlar gaire de política. El pare servava als ulls i al cor les imatges esfereïdores dels centenars de companys morts al front o afusellats pels nacionals. Tota una generació que cregué en la redempció de la humanitat mitjançant la cultura i la poesia havia mort, radicalment exterminada, davant els seus ulls. Però a vegades, quan sabia que no hi havia ningú estrany a la vora, recitava aquells poemes sentits en el front i que ell havia après de memòria".

La novel·la Els crepuscles més pàl·lids no es pot entendre sense aquesta estreta unió entre la vida d'un poble mallorquí, en aquest sa Pobra en els anys quaranta i cinquanta, els records de la guerra civil que em contava el pare i la inicial revolta antifranquista que s'esdevé en un adolescent mallorquí alletat per totes aquestes històries de lluita i amor

Aquest fragment del conte "La maleta de l'oncle" indica una inicial presència dels records familiars en les meves obres. És la presència de la guerra, però, igualment, el record d'una infància perduda pels viaranys d'aquella postguerra—els anys cinquanta a sa Pobra!— que es va desfent a mesura que avança la ferotgia de la postmodernitat. La novel·la Els crepuscles més pàl·lids és, doncs, una capbussada a la "recerca del temps perdut"? Possiblement, en la meua consciència, en alguna fondària del subconscient, hi havia indicacions ocultes dient-me que mancava novel·lar la memòria del pare, la presència d'aquelles il·lusions republicanes i llibertàries en la meua formació, el record d'aquella estremida relació amorosa entre un combatent antifeixista i una al·lota mallorquina de casa bona. En el fons, qui signa aquest escrit és, com tants d'altres escriptors del que s'ha vingut a anomenar "la generació literària dels 70", fill directe d'aquella postguerra mallorquina que, dins la grisor regnant, contenia espurnes d'una claror radiant com era l'amor entre les persones, la vitalitat de tots aquells que lluitaven per sobreviure un dia més a

la mediocritat imposada per la dictadura i el poder omnipotent del clergat vaticanista. Quants sofriments no portà al nostre poble l'estreta aliança entre els falangistes i el poder aclaparador de l'Església Catòlica!

La novel·la Els crepuscles més pàl·lids no es pot entendre sense aquesta estreta unió entre la vida d'un poble mallorquí, en aquest sa Pobra en els anys quaranta i cinquanta, els records de la guerra civil que em contava el pare i la inicial revolta antifranquista que s'esdevé en un adolescent mallorquí alletat per totes aquestes històries de lluita i amor. Possiblement mai no ens hauríem decantat envers la militància antifeixista i el conreu de la literatura si no hagués estat per tota aquesta càrrega familiar narrada als capítols de l'obra que ha publicat Lleonard Muntaner.

Aran de la publicació de la novel·la Els crepuscles més pàl·lids, l'obra que guanyà el Premi de Narrativa Alexandre Ballester 2009, m'he demanat sovint per les causes, els motius que fan que el ressò de la guerra civil perduri a través dels anys en la nostra literatura. En un altre article hem parlat del llibre de Josep Massot i Muntaner Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears i, més concretament, del capítol "La literatura de la guerra civil a Mallorca" (pàgs. 277-340) on l'investigador i historiador descriu aquesta influència en l'obra de molts d'autors illencs. Pens que aquesta influència, tant en els escriptors de les Illes com en els de tota la nació, ve donada, entre moltes altres causes, per la brutalitat de la repressió feixista contra la nostra cultura, pel preu tan elevat que el poble català i els seus intel·lectuals hagueren de pagar a conseqüència de la derrota popular l'abril de 1939. Com explica Joan Fuster a Literatura catalana contemporània (Curial, Barcelona, 1972): "Amb la caiguda de Barcelona, tocà el torn de l'exili als intel·lectuals que havien restat amb la Generalitat. La llista dels que emigraren inclou gent de totes les generacions i de totes les tendències: Gabriel Alomar, Pous i Pagès, Pompeu Fabra, Pere Coromines, Josep Carner, Rovira i Virgili, Alexandre

Plana, Serra i Moret, Bosch Gimpera, Puig i Ferrer, Nicolau d'Olwer, entre els de més edat; i Carles Riba, Ferran Soldevilla, Joan Oliver, Rubió i Tudurí, Ventura Gassol, Francesc Trabal, C. A. Jordana, entre els de la promoció següent; i Mercè Rodoreda, Rafael Tasis, Xavier Benguerel, Joan Sales, Pere Calders, Agustí Bartra, Vicenç Riera Llorca, Lluís Ferran de Pol, Avel·lí Artís-Gener, entre els més joves. Per un instant, semblà que Catalunya es quedava sense homes de lletres. La mort sorprené en l'exili alguns d'ells: Pompeu Fabra, Puig i Ferrer, Nicolau d'Olwer, Rovira i Virgili, C. A. Jordana, Francesc Trabal, Pere Coromines, Gabriel Alomar, Josep Carner".

És el record de la repressió contra la cultura catalana i, també, contra la família, el que basteix els fonaments de la formació literària d'aquest escriptor de la generació dels 70. Aquesta presència omnipotent dels nostres, l'exemple d'aquesta brillant intel·lectualitat del país, condiona de forma ferrenya les idees, la nostra forma d'escriure, la visió que tenim del món. Quan començava a redactar els primers capítols de la novel·la Els crepuscles més pàl·lids recordava, tenia en ment el mesuratge literari—i polític, per la seva militància a les fileres de l'esquerra!—de Bartomeu Rosselló Pòrcel, Joan Oliver, Agustí Bartra... Recordava, sentia dins meu, com un ferro roent que em travessàs la carn i em penetràs ben endins, la presència vigorosa de totes aquelles obres llegides en l'adolescència i la joventut, les obres que anaven modelant la nostra manera de copsar el fenomen literari. La guerra civil, la revolució social, l'exili dels catalans antifeixistes, tot el món esbucacat per la victòria feixista del 39 i que fèiem nostre a través de la poesia de Riba, Carner, Bartra, Espriu, Pere Quart... Aquesta presència gegantina de la lluita contra el feixisme, de la desfeta republicana que trobam en els ambients de moltes de les novel·les de Miquel Llor, Puig i Ferrer, d'Oller i Rabassa, de C. A. Jordana, de Tasis, de Sales, d'Artís-Gener, de Mercè Rodoreda, de Pedrol... I no caldria oblidar, com ens recorda Fuster a Literatura catalana con-

temporània, l'univers terrible de la derrota i l'exili descrit per tants i tants novel·listes catalans. Com ens hi explica l'autor de Sueca: "Els aspectes terribles de l'exili troben també el seu testimoni: la fugida a França, en Els fugitius, de Xavier Benguerel; la faç inhòspita d'una certa Amèrica en Tots tres surten per l'Ozama, de Vicenç Riera Llorca; la sinistra tragèdia dels camps de concentració nazis, en K. L. Reich, d'Amat-Piniella; l'adaptació i la nostàlgia aburgesades, en Unes quantes dones i en d'altres llibres d'Odó Hurtado". Joan Fuster conclou el capítol "Història i literatura" del llibre Literatura catalana contemporània amb aquestes paraules: "La postguerra, amb els seus odís encara per pair, amb el desori econòmic -fam, estraperlo- que la caracteritzà, en serà un altre filó literari, a penes explotat, però prometedor. En conjunt, tots aquests 'temes', nous, remouen profundament la literatura catalana: la treuen d'unes inèrcies fredes i elegants, o d'altres d'excessivament nostrades, i li injecten un vigor inèdit".

Breument resumida, aquesta és la tradició literària en què podem situar la novel·la Els crepuscles més pàl·lids. Calia deixar constància de quins són els mestres que ens han alletat, de quines influències culturals procedim.

De tots aquests anys d'escriure relats i novel·les sobre la guerra civil n'ha parlat l'historiador Josep Massot i Muntaner en el capítol "La literatura de la guerra civil a Mallorca" del llibre Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2002). Un article prou encoratjador per qui signa aquestes retxes ja que, parlant de la meua obra deia: "la repressió mallorquina, descrita a vegades amb un vigor i una passió que fan pensar en Les grans cimetieres de Bernanos". L'article de Josep Massot i Muntaner fent referència a tots aquests anys d'escriure damunt la nostra història era aquest:

"Entre el 1997 i el 2000 hem de destacar tres novel·les dedicades íntegrament a la guerra i a la repressió, escrites per l'escriptor mallorquí més prolífic del moment. Miquel López Crespí, nascut a sa Pobla el 1946, el pare del qual havia lluitat a la península i havia estat tancat en camps de concentració de Mallorca. López Crespí, militant des de jove en l'oposició antifranquista, ja havia tocat el tema de la guerra en llibres anteriors, per exemple a L'illa en calma (Ajuntament de l'Alcúdia, 1984), que conté una narració en la qual es juga -després de la mort de Franco- amb el retorn de Bayo, de Bernanos i del conde Rossi; o bé a Històries del desencís (Mallorca 1995),

la primera de les quals, La casa gran, és un monòleg ple de records colpidors d'un aristòcrata que va guanyar la guerra i que va intervenir activament en la repressió, al costat del conde Rossi; o encara a Notícies d'enlloc (Palma de Mallorca 1097), on és inclosa la narració Cop d'estat, que descriu un nou aixecament militar, posterior al 23-F, molt pitjor que el de 1936.

"Com a les novel·les anteriors, no hi manquen nom si cognoms autèntics, que permeten un tractament molt complet de les diverses etapes de la repressió mallorquina, descrita a vegades amb un vigor i una passió que fan pensar en Les Grands Cimetieres de Bernanos" (Josep Massot i Muntaner)

'Núria i la glòria dels vençuts (Lleida 2000) i Estiu de foc, Dietari d'una miliciana (Barcelona 1997) són, en realitat, un conjunt, fragmentat a l'hora de la publicació, que lògicament hauria hagut de començar per Estiu de foc.

El Conde Rossi, el coronel Garcia Ruiz i el vicari general castrense Francesc Sureda i Blanes

López Crespí hi recrea el Diari d'una miliciana de l'expedició Bayo de què ja hem parlat altres vegades, inspirant-s'hi molt de prop en alguns casos i completant-lo amb la bibliografia que li ha arribat a les mans sobre la matèria. Com al Diari d'una miliciana, la protagonista de Núria i la glòria dels vençuts i d'Estiu de foc és una noia idealista, anarquista convençuda, que va primer a Formentera i Eivissa i després a Mallorca per fer d'infermera. López Crespí hi afegeix, de collita pròpia, un considerable contingut polític i una ideologia feminista, i a través de les seves notes de dietari -que barregen els fets de Barcelona, del front d'Aragó, de València i de Mallorca, tant al cap de platja ocupat pels republicans com a la resta de l'illa- descriu les vicissituds dels milicians de Bayo fins a la retirada de Mallorca i la posterior pèrdua d'Eivissa, les

picabaralles entre els diversos partits i organitzacions, l'hostilitat dels anarquistes envers els militars -incloent-hi Bayo- i la poca col·laboració del govern central, i posa en joc tot un seguit de personatges històrics (Ascaso, Durruti, Garcia Oliver, Frederica Montseny, Camillo Berneri, el periodista Gilibert, el brigada Marquès -responsable de la repressió de Menorca, que és justificada per complet-, Manuel Uribarry, María Teresa León i Rafael Alberti, el governador civil de les Balears Antonio Espina, el militar Miquel Villalonga, els mallorquins de l'Olimpíada Popular i els que aconsegueixen passar als rengles dels desembarcats, el conde Rossi i els seus italians...). (2)

'Si Núria i la glòria dels vençuts i Estiu de foc són fonamentalment producte de lectures de l'autor, a les quals ha afegit un fort component ideològic, L'amagatall (Mallorca 1999), Premi "Miquel Àngel Riera" de narrativa

poble: la resistència dels carrabiners (Orozco i els seus companys), la detenció de Jaume Serra Cardell i altres destacats republicans que feren front a la sublevació amb les armes a la mà, tot allò referit a l'enclaustrament (per voluntat pròpia, però espitjat pel terror) de Pau Canyelles ("Pau Comas")...". (4) El talp que López Crespí presenta a L'amagatall és una síntesi de moltes coses que ell ha sentit contar i que sovint tenen un indubtable dring d'autenticitat. Com a les novel·les anteriors, no hi manquen nom si cognoms autèntics, que permeten un tractament molt complet de les diverses etapes de la repressió mallorquina, descrita a vegades amb un vigor i una passió que fan pensar en Les Grands Cimetieres de Bernanos". (5)

(2) Sobre aquestes obres, vegeu l'article de Miquel López Crespí, La guerra a les quatre illes, "Quatre Illes", núm. 4 (6-10 d'abril de 2000), pàg. 27 i núm. 5 (20 d'abril-3 de maig de 2000), pàg. 28.

(3) Un tango de Gardel en el gramòfon a estat publicada per l'editorial Set i Mig, després d'obtenir el Premi de Narrativa Villa de Puçol 2000. En una vuitantena de pàgines, conté notes de dietari d'un imaginari mallorquí republicà, Andreu Ximbó, espartenyer amagat durant una colla d'anys a casa seva mateix, en un suburbi de Palma, a partir del 19 de juliol de 1936. Com a la resta de llibres de López Crespí, s'hi parla de la duresa de la repressió-simbolitzada en un malanat anomenat Barral, és a dir, el tristament famós cap de la policia Barrado- i es recorda el desembarcament de l'expedició de Bayo i els estrangers que l'hi acompanyaven, i no hi manquen referències als Fets de Maig de Barcelona, representats com "un cop contra els revolucionaris" de les "forces del Govern central, arribades expressament de València, juntament amb destacaments del PSUC i del PCE" (pàg. 45).

(4) Miquel López Crespí, Literatura mallorquina i guerra civil, "El Mundo-El Día de Baleares", 24 de maig de 1999, Cf. Id., La literatura catalana i la lluita antifranquista, "L'Estel", núm. 431 (15 de març de 2000), pàgs. 16-17.

(5) Miquel López Crespí és també autor d'una peça de teatre titulada El cadàver (Lleida 1997), referent a un dels botxins que van assassinar el darrer batlle republicà de Palma, el Dr. Emili Darder. Sobre aquesta obra, vegeu Miquel Ferrer Martorell, Miquel López Crespí i el teatre mallorquí de la guerra civil (1936-39), "Perlas y Cuevas", 1 de gener de 1999.

(1998), és un altre diari en primera persona, inspirat per la realitat de la repressió mallorquina, d'un comunista de Son Serra que romangué amagat durant moltíssims anys en un petit enfony del 'sostre' de casa seva, i que més endavant es traslladà, encara amagat, a una casa antiga de sa Vileta. López Crespí mateix ha posat en relleu que aquesta obra -com les anteriors i com altres encara inèdites, Dones en guerra, Un tango de Gardel en el gramòfon (3), L'al·lota de la bandera roja, Nissaga de sang- és "producte evident de l'empenta que els fets de 1936 (malgrat no hagués viscut directament aquells esdeveniments) tengueren en la meua formació cultural i sentimental. Record ara mateix les històries narrades pel pare i l'oncle -ambdós combatents republicans- en la postguerra poblana, els fets -contats en la foganya- de la repressió en el meu

EL GRAN GENOCIDI CONTRA AMERÍNDIA

Com va ser el de "la conquesta d'Amèrica"

"Special Collections", University of Pennsylvania Library

El 12 d'octubre, els espanyols celebren el començament de tota aquesta massacre

El genocidi a Ameríndia (les citacions SH provenen d'aquesta web): <http://www.angelfire.com/ca6/filosofo/natives.html>

El genocidi contra Ameríndia: <http://www.galeon.com/elortiba/kl.html>

<http://www.fespinal.com/espinal/castellano/visua/es44.htm>

<http://www.fespinal.com/espinal/castellano/visua/es31.htm>

El genocidi contra Ameríndia:

"Textos per al V Centenari": <http://www.fespinal.com/espinal/lilib/es31.rtf>

"Amèrica, 500 anys":

<http://www.fespinal.com/espinal/lilib/es42.rtf>

"Com celebrar el Cinquè Centenari": <http://www.fespinal.com/espinal/lilib/es44.rtf>

LA INVASIÓ, EL GENOCIDI I LA CONQUESTA

“Yo os certifico que, Dios mediante, entraremos a la fuerza a vuestro país y os haremos la guerra....y os sujetaremos al yugo y obediencia de la Iglesia....y le haremos todo el daño que podamos, como a vasallos que no obedecen y rehusan a recibir a su Señor y lo resisten y contradicen” / “Jo us certifico que, Déu mitjançant, entrarem a la força al vostre país i us farem la guerra...i us subjectarem al jou i obediència de l'Església...i li farem tot el mal que puguem, com a vasalls que no obeeixen i refusen a rebre al seu Senyor i el resisteixen i contradiuen” (“Requerimiento” que els conqueridors espanyols feien davant els indis que no els entenien, per prendre possessió de terres per als Reis Catòlics). Les raons del llop apareixen oficialitzades en la famosa requisitòria perquè se sotmetin al Déu i al Rei d'Espanya: “Si no ho feu/ ... / us subjectaré al jou de l'Església i a les seves Alteses, predré les vostres persones i les vostres dones i els fills els faré esclaus”

“c. Americae Partes, 1590”

“El rei té tot el dret d'enviar els seus homes a les Índies per reclamar aquest territori d'aquests idòlatres, perquè ell el va rebre del Papa. Si els indis es refusen, legalment pot molt bé combatre'ls, matar i esclavitzar, igual que Josué va esclavitzar als habitants de la terra de Canaan” (Martín Fernández de Enciso, 1470-1528, jurista i geògraf espanyol).

“Mentre era a la barca, vaig fer captiva una bellíssima dona carib, que el susdit Almirall (Colom) em va regalar, i després que la vaig portar a la meua cabina, i estant ella nua com és el seu costum, vaig sentir desitjos de follar-la. Vaig voler complir el meu desig però ella no ho va consentir i em va donar tal tracte amb les seves ungles que hagués preferit no haver començat mai. Però en veure això (i per a contar-ho tot fins al final), vaig prendre una corda i la vaig assotar, després dels quals feia grans crits, com no haguessin pogut creure les teves orelles. Finalment vam arribar a estar tant d'acord que puc dir-te que semblava haver estat criada en una escola de putes” (Michele de Cúneo, membre de la segona expedició de Cristòfor Colom a Amèrica, relata amb fredor la violació d'una dona indígena, extret de “La condició de la dona a la colònia i la consolidació del patriarcat”, 1981, de Luis Vitale).

“La conquesta va ser «una violació, no solament en el sentit històric, sinó en la carn mateixa de les índies». (Octavio Paz, “Los hijos de la chingada”, a “El laberinto de la soledad”, La Jornada, Mèxic, 4 setembre 2000).

El biòleg argentí Daniel Corachán, especialitzat en genètica de poblacions, ha sostingut que el component genètic amerindi “es reflecteix millor en l'ADN que ve per línia materna (l'ADN mitocondrial) que el patern (el del cromosoma Y), perquè el mestissatge es va fer bàsicament sobre el ventre matern” (Diàleg amb el biòleg Daniel Coracho: “La història també s'escriu en els gens”, Leonardo Moledo, Pàgina/12, 10 agost 2005).

“Quan els espanyols varen envair el continent americà, la corona de Castella tenia només 7 milions d'habitants, mentre que a les terres americanes conquerides vivien 80 milions de persones. ¿Com pot ser que una minoria volgués dominar tants milions d'homes?”

Carles I al 1550 va ordenar que calia introduir el castellà perquè ni en la *más perfecta lengua de los indios se puede explicar bien y con propiedad los Misterios de nuestra Santa Fe Católica*. Quasi dos segles més tard Carles III promulgà una reial cèdula per la qual es tornà a ordenar que *se extingan los diferentes idiomas de que se usa en los mismos dominios y solo se hable castellano...* (Francesc Ferrer i Gironès, senador independent catalanista).

“A continuació va ser la ciutat de Tenochtitlan [Mexico ciutat] [SH75] Cortés, Pizarro, De Soto i centenars de conqueridors espanyols van saquejar les civilitzacions del Sud i mesoamericana en el nom de “Crist” (De Soto també va saquejar la Florida).

La demografia indígena era forta a Amèrica Central i els Andes, a la resta d'Amèrica (Nordamèrica, Brasil, Con Sud) era molt menor. Hom calcula que en tota Amèrica hi havien uns 200 milions d'indígenes quan va arribar Colom però a Nordamèrica només uns 6 milions.

El genocidi ibèric (Espanya i també Portugal) va ser sobretot al principi (s. XVI i XVII). Cuba va quedar despoblada d'indis i va ser en gran part repoblada amb esclaus negres, igualment Brasil i unes altres zones van patir una forta catàstrofe demogràfica. No tant dels Andes, en canvi Mèxic va patir el major daltabaix demogràfic passant d'uns 50 milions abans de la conquesta espanyola a sols una mica més d'un milió. En conjunt hom creu que el genocidi espanyol va afectar uns 150 milions d'indígenes en els dos primers segles, per guerra, pesta, fams, represàlies, repressió religiosa i política (empalament o foguera, per ex.), i malalties derivades de violacions i d'altres.

La gran majoria de dades sobre el genocidi a Ameríndia estan perdudes. Durant els Àustries la censura de llibres era molt estricta, amb confiscació sistemàtica de llibres prohibits (Syllabus, que incloïa la Bíblia-excepte permís especial-, l'Alcorà, llibres jueus, o els que parlaven de protestantisme, de nova astrologia i ciència, de Amèrica, etc.). La impressió o tinença de llibres prohibits podia castigar amb pena de foguera a plaça pública i confiscació de béns.

Cada vaixell que sortia o tornava a la Península (només podien desembarcar a Cadis o Sevilla, que tenien el monopoli americà) era estrictament regirat per homes del rei o de la Inquisició. Els llibres més requisats i perseguits eren precisament els que donaven compte del que s'estava esdevenint a Amèrica. La marquesa de Medinasidonia o Jordi Bilbeny tenen informació sobre aquests temes de la “reescriptura de la Història” (hispanica i americana).

“La destrucció de la personalitat d'un subjecte històric és un procés completament violent que, en general, es realitza per la via de l'aplicació massiva del terror. Això explica que trobem bàsicament els mateixos mecanismes de terror a les colonitzacions que en les pràctiques científiques “de tortura dels actuals règims totalitaris...” (“Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina: 1492-1992” d'Heinz Dieterich Steffan, *1943).

CONQUESTA I GENOCIDI AL CARIB

“A l'Espanyola (Haití i Rep Dominicana) els Arawks morts van arribar a 50.000 i pocs anys després de l'arribada de Colom els pacífics habitants d'a-

questa illa paradísica havien estat completament exterminats" [SH204]

“Els supervivents van ser víctimes de violacions, assassinats o van caure en l'esclavitud espanyola.

Els culpables escriuen: Van morir tants indis que no podien ser comptats, per tot arreu havien indis morts. L'olor era horrible i pestilent" [SH69]

“El cap indi Hatuei se'n fugí amb la seva gent però va ser capturat i cremat viu. Mentre “el lligaven a l'estaca, un frare franciscà l'exhortà a prendre Jesús en el seu cor, així la seva ànima podia anar al cel, i no a l'infern. Hatuei contestà: si el cel és on van els cristians perferesc anar a l'infern [SH70]

“Hatuei fou sentenciat a ser cremat viu a la foguera, càstig reservat per als més vils criminals. Però quan era a punt de ser cremat i li demanaren si volia fer-se cristià per a pujar al cel demanà: “i eixos homes blancs també van al cel?” i en respondre-li afirmativament digué “en tal cas jo no vull anar on eixos homes vagin” (Hatuei, cacic *taíno*, a Cuba, segons Wikipedia).

“Els espanyols trobaven plaer a inventar tota mena de crueltats estranyes ... van construir una forca llarga, prou llarga com perquè els dits dels peus puguin tocar el pis com perquè no es va penjar completament i penjaven tretze nadius a la vegada en honor a Crist nostre Salvador i els dotze Apòstols, i després envoltaven els cossos destrossats a palla, per després ser cremats” (Testimoni ocular descriu el que va passar al poble de Hatuei).

Balboa llança els seus gossos contra amerindis que havien realitzat pràctiques sexuals entre homes (1594, gravat de la “New York Public Library”).

“Els espanyols tallaven el braç a un, les cuixes a un altre, i altres el cap d'un tall, com carnisser tallant la carn i desposta per al mercat. Sis-cents, incloent-hi el cacic, van ser morts d'aquesta manera com si fossin bèsties brutes....Vasco (Núñez de Balboa, expedicionari extremeny) va ordenar que quaranta d'ells fossin destrossats per gossos” [SH83]

“Vasco (de Balboa) descobrí que la vila de Quarequa va ser tacada pel més vil vici. Els germans del rei i una sèrie d'altres cortesans anaven vestits de dones, i d'acord amb els contes dels veïns compartien la mateixa passió. Vasco (de Balboa) va manar que quaranta d'ells fossin esbocinats pels gossos. Els espanyols comunament utilitzaven llurs gossos en el combat contra la gent nua, i els gossos es van abalançar damunt d'ells com si fossin verros feréstecs o tímids cérvols. Els espanyols van trobar aquests animals disposats a compartir llurs perills com ho va fer el poble de colofó o Bastabara, que ensinistrava les cohorts de gossos per a la guerra, perquè els gossos estaven sempre a l'avantguarda i mai no defugien cap combat” (Fets de l'any 1513 narrats per Peter Martyr a “*The Discoverers/ Els Descobridors*” de Daniel Boorstin. Pg 257).

Estàtua de glorificació a Balboa, situada a Madrid (E. Pérez, 1954).

“Quants militars distingits, quants oficials generals són morts sens haver transmès llurs noms a l'avenir; en tal sentit, menys feliços que no Bucèfal* i fins i tot menys que el dog espanyol Berecillo, el qual devorava els indis de Santo Domingo i que tenia la paga de tres soldats!” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès). * Cavall d'Alexandre Magne.

”La “població de l'illa (de Cuba), la qual arribava als vuit milions, quan va arribar Colom el 1492, declinà a un terç o la meitat abans que l'any 1496 hagués acabat”. Eventualment tots els nadius de l'illa van ser exterminats, llavors els espanyols van ser “forçats” a importar esclaus d'altres illes del Carib, que en poc temps van córrer la mateixa sort. Així dels “milions d'habitants nadius del Carib van ser efectivament liquidats en poc menys de 25 anys”. [SH72-73] “En menys del que viu un ésser humà, una cultura sencera de milions de persones, els quals havien habitat les seves terres per milers d'anys, van ser exterminats” [SH75]

CONQUESTA I GENOCIDI A L'AMÈRICA CENTRAL:

“Quan Hernan Cortés entrà a l'altiplà d'Anaguqui, a Mèxic, el 1519, hi havia a Mèxic 23.200.000 habitants de les diferents cultures de la regió: asteques, golmeques, tolteques, maies. El 1593, dels 23.200.000 només n'hi queden 1.700.000. No es tracta d'una llegenda negra: el que és negre no és la llegenda, són els fets” (“*Com celebrar el Cinquè Centenari*” Leonardo Boff, teòleg naturalment perseguit i expulsat per la pudenta Cúria Vaticana. És curiós que Pizarro i Cortés, il·lustres genocides, fossin impresos en bitllets de les antigues pessetes, Espanya sempre que pot honora els genocidis que la fan rica).

“On podem anar encara? Som gent senzilla, som mortals, deixeu-nos doncs morir, deixeu-nos perir, perquè els nostres dies ja són morts” “Els camins són curulls de sagetes trencades i sembrats de cabelleres, les cases sense trespols i amb els murs en flama, carrers i places plagades de cucs, i les parets tacades de cervells rebentats...hem mastegat herba plena de salitre, sargantanes, rates, polls, cucs” (Anònim del Tlatelolco, càntic del 1523, Mèxic).

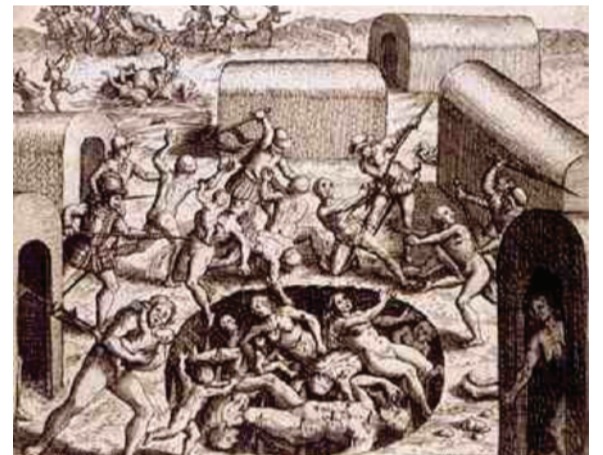
“Arrencaren els nostres fruits i branques, cremaren nostra soca, però les nostres arrels no pogueren matar” “Deixeu-nos enristir, ai, car són arribats!...ens fan passar d'un senyor a un altre com si fóssim animals...Car molts cristians arribaren ací amb el ver Déu, però aquest fou el començ de nostra misèria..., de les lluites amb armes de foc...l'obra dels espanyols...Els ens ensenyaren la por, per ells es marciren les nostres

flors. A fi que la flor d'ells visquera, feren malbé i devoraren la nostra...” (*Popul Vuh*, 1532, llibre maia de cròniques indigenistes sobre la conquesta castellana).

Arrancaren fruits i branques, cremaren nostra soca, però les arrels no pogueren matar.

“No hi havia llenguatge sant; no hi havia Divina Ensenyança en els substituïts dels déus que van arribar ací. ¡Castrar el sol! Això van venir a fer ací els estrangers” (Llibre de Chilam Balam de Chumayel. Pg 26).

Bartolomé de Las Casas, “Narratio regionum indiarum per Hispanos”

“Des del primer moment li van lligar les mans al darrera, i el van començar a empènyer a cops de culata. Queia el meu germà, no podia protegir-se la cara.

Van estar torturant més de setze dies el meu germà. Hi havia també una dona. L'havien violat i, després, l'havien torturat.

Cada cop que explico això no puc aguantar les llàgrimes...

Ma mare gairebé es moria de tant de dolor. Va abraçar el seu fill, parlava amb el mort, torturat...

Ma mare va ser segrestada i des dels primers dies va ser violada pels alts caps militars del poble.

Desgraciadament, li van tocar tots els dolors que també li havien tocat al seu fill. La torturaven constantment.

Tanmateix, estavem satisfets perquè sabíem que el cos de ma mare ja no tenia que patir més, perquè ja havia passat totes les penes, i era l'únic que ens havia quedat per desitjar, que la matessin ràpidament, que ja no fos viva” (Rigoberta Menchú, Guatemala. Premi Nobel de la pau, 1992. Fragments del llibre “*Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia*”, on descriu les matances d'indígenes per part del govern crioll guatemaltenc).

LADENÚNCIA DE BARTOLOMÉ DE LAS CASAS / BERTOMEU CASAUS

Il·lustració de Theodor de Bry (1528–1598) inspirada en un passatge de la “Brevísima” de fra Bartolomé de Las Casas/Bertomeu Casaus

«Preuen les criatures dels pits de les mares per les cames, i donaven de cap amb elles en les penyes. Uns altres donaven amb elles en rius per l'esquena, rient i burlant-se'n i caient a l'aigua deien, “bullis cos de tal”; altres criatures passaven a espasa juntament amb les mares, i tots els qui davant de si trobaven. Feien unes forques llargues que juntes gairebé tocaven els peus a la terra, i de tretze en tretze, a honor i reverència del nostre Redemptor i dels dotze Apòstols, posant-los llenya i foc els cremaven vius”

“En aquestes ovelles manses ... van entrar els espanyols ... com llops i tigres i lleons cruelsíssims ... I una altra cosa no han fet de 40 anys ençà, fins avui, i avui en aquest dia ho fan, sinó esquarterar-les, lligar-les, angoixar-les, afligir-les, aturmentar-les i destruir-les...La causa per la qual han mort i destruït (illes i els seus indígenes)... per la insaciable cobdícia i ambició que han tingut”.

“...y muestran tanto amor que darían los corazones...”
“...I (els amerindis) mostren tant d'amor que donarien els cors...”

“...secavales la leche de las tetas a las mugeres paridas: e assi murieron en breve todas las criaturas. Y por estar los maridos apartados que nunca vian a las mugeres, cesso entre ellos la generacion...” “...la llet dels pits se'ls secava a les dones que havien parit: i així van morir en breu totes les criatures. I per estar els marits apartats que mai veien les dones, cessa com ara la generació...” “Que las gentes naturales de todas las partes y cualquiera dellas donde habemos entrado en las Indias tienen derecho adquirido de hacernos guerra justísima y raernos de la haz de la tierra y este derecho les durará hasta el día del juicio” “Que la gent natural de totes les parts com a Dellas on habemos entrat a les Índies tenen dret adquirit de fer-nos guerra justíssima i raernos de la fes de la terra i aquest dret els durarà fins al dia del judici” (“Brevíssima relació de la destrucció de les Índies”, 1.542?, Memorial de Indias de Fra Bartolomé de las Casas).

Bertomeu Casaus -nom amb el qual ell mateix signava-, Bartolomé de Las Casas per als castellans, ex-esclavista d'indis i primer bisbe de Chiapas, tenaç lluitador contra el genocidi, “L'únic mètode de cridar tots els pobles a la vera religió”, publicat en català per “Clàssics del Cristianisme” (Proa) hi diu dels genocides: “I en veritat són tantes accions i tan greus i tan inaudites, tan cruels i execrables que no es poden dir o explicar mai d'una en una, ni enumerar, i, més encara, ni espoden creure si no es veuen amb els ulls; allò que senten dir, per si sol, omple els oïdors d'estupor.

I qui comptarà els qui han estat condemnats a servitud? Què dir de les propietats?

Què, de l'or i l'argent, de tot el parament i la immensitat de les riqueses preses per la força? Què, dels dominis, estatus i honors i dignitats, àdhuc reials, usurpats? Què, dels vicis, adulteris, estupes, incests i concubinat en els quals s'emboliquen davant mateix dels infidels sense donar-hi importància?.

Per tant, en crueltat i actes de violència i inhumanitat i actes criminal imiten Mahoma i els seus sequaços; més encara, els igualen; més encara, els superen. I, ai!, malgrat que a l'hora de la mort ja s'hagi esdevingut que s'hagin decantat de la imitació d'aquell en alguna cosa, ni confessen que siguin un pecat ni restitueixen ni satisfan cap de les moltes i grans rapinyes i assalts, danys i càrregues irreparables, ans amb aquesta seguretat o, més ben dit, insensibilitat se'n van d'aquesta vida com bèsties, morint en llurs pecats...” (pàg. 344).

Espanyols torturant i assassinant amerindis segons B.de las Casas, bisbe de Chiapas.

LA CONQUESTA I GENOCIDI A SUD-AMERÍNDIA

El 16 novembre 1532 l'Inca Atahualpa és segrestat pels espanyols. El pare Dominic Vicente de Valverde ordena la captura del inca després de refusar a acceptar la Bíblia i l'ordre del Papa de Roma de lliurar les seves terres als reis Catòlics. El mateix any els espanyols li prometen la llibertat a canvi d'una cambra plena d'or. El rescat més car de la història. Els espanyols falten a la seva paraula i no l'alliberaran malgrat el pagament del rescat.

El 26 juliol 1533 Atahualpa és forçat a convertir-se al cristianisme després de ser condemnat a la foguera per “idolatria” i altres “crims”. La seva conversió li permet la possibilitat de ser penjat en lloc de cremat.

“Traïdorament convidat al camp dels espanyols, el príncep Indi Atahualpa es va presentar acompanyat pel seu cos de guàrdia però desarmat. A un senyal donada els espanyols es van abalancar sobre els desprevinguts indis, els van massacrar de la manera més horrible, i van prendre possessió del seu cap. Privat del seu cap, el gran exèrcit que estava acampat prop de Cajamarca, no sabent què fer, es va retirar a l'interior. Com a preu de la seva llibertat, el monarca Indi va oferir als seus captors or suficient per omplir el quart (22 per 17 peus) en el qual era mantingut captiu. En uns pocs mesos la promesa va ser complerta. D'acord amb Garcilaso de la Vega, es va acumular or per la quantitat de 4.605.670 ducats (15.000.000 pesos), i Atahualpa va demanar la seva llibertat. Aquesta conjuntura va arribar Almagro amb soldats per enfortir la seva posició, i naturalment va insistir que ells també tindrien part en el botí. Això va ser convingut i després que la cinquena part, la participació del rei, havia estat separada, es va fer una divisió adequada de la resta, llançant una porció de \$ 52,000 per a cada soldat, encara per a aquells que havien arribat al final. No obstant això,

Atahualpa fou acusat i executat el 24 juny 1534” (Descripció de l'engany de Pizarro al gran inca Atahualpa per apoderar-se de l'Imperi inca).

Setge de Tenochtitlan; lluita d'asteques contra espanyols i tlaxcalteques.

1559: Jaume Rasquin -valencià fill d'un mercader francès- emprèn expedició a Rio de Plata i s'enrola a més de 100 valencians (cosa rara, segurament, que catalans anassin a Amèrica a aquestes dates, però es tractava del tipus enrolat a la Legió). Un dels expedicionaris, català, observa que “Tots o els més valencians que anaven en el viatge eren homes de bàndol (= bandolers) i homicides i fugitius, ecepto alguns cavallers que anaven molt honrats, més al cap són valencians i de menil condició, perquè són de quadrilla” (és a dir, delinqüents o bandolers valencians).

“Voy a las montañas a buscar mis hermanos Cristos, a los Cristos Crucificados...” “Que Dios nos libre de los misioneros, porque nos enseñan un Dios cruel y sin piedad” (Felipe Guamam Poma de Ayala, gran descendent dels inques, dut als 10 anys a Madrid i retornat a Perú als 50, explica com, després de 40 anys d'absència, ho troba tot ensorrat i pervertit per la colonització espanyola. La segona frase és la manera en què sempre concluïa les seves pregàries. Sabut és que molts indígenes preferien ser assassinats i anar a l'infern abans que batejar-se i anar al cel ... amb els castellans, car els espanyols els eren el mateix infern del genocidi i la massacre).

“En acabar el s. XVI, 200.000 espanyols havien emigrat a les Amèriques. Ja aleshores més de 60.000.000 de nadius havien estat morts” [SH95]

LES RESPONSABILITATS DEL GENOCIDI

“L'evolució en Espanya és lenta i l'espanyol comparteix encara el paper del Cid i dels conquistadors que l'única manera digna de guanyar-se l'or és furtar-lo o trobar-lo com a tresor. La recerca del tresor constitueix encara avui dia una idiosincràsia general espanyola (Els aristòcrates de debò no fan res)” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942, filòsof i científic alemany).

“La bogeria espanyola, d'ençà la conquesta d'Amèrica, raïa essencialment a intentar empreses impossibles per als recursos de què disposaven. Aquesta desproporció entre la pretensió i allò possible és el tret d'allò avui anomenat quixotisme espanyol, la jactància, la fanfarreria dels espanyols”. “L'estil és l'home. L'espanyol, fanfarreria de la vida real, sol ser també fanfarreria de la literatura” (Carlos Octavio Bunge, 1875-1918, polígraf argentí).

Els qui van dissenyar més o menys el saqueig, repressió, colonització i genocidi van ser les autoritats espanyoles: els Habsburg i Borbons, els ministres, vàlids i secretaris d'estat, els grans d'Espanya (l'aristocràcia). El poble pla peninsular poc hi podia fer, ja que la Inquisició i els saigs reials els controlaven.

Molts dels qui van anar a colonitzar Amerindia van anar-hi mig obligats, sovint devien ser pobres de solemnitat que volien cercar fortuna (“fer les Amèriques”)

a costa dels indis, de vegades eren delinqüents, moriscos, cripto jueus... que volien fugir de la repressió inquisitorial a la Península. De tots ells i la consegüent barreja amb els nadius (i esclaus negres) procedeixen els actuals llatinoamericans.

Són la Monarquia i aristocràcia espanyoles actuals (que tenen en part els grans bancs espanyols) els hereus dels qui haurien de pagar danys i perjudicis, sobretot, als amerindis. El poble pla peninsular no és directament responsable de tantes barbaritats com es van cometre a Amèrica (així com a Europa i en la mateixa Península) per part dels tirans que han governat gairebé sempre Espanya.

De fet els encarregats materials del genocidi van haver de ser els espanyols emigrants a Amèrica, sobretot les castes militars, que van formar a Llatinoamèrica una societat piramidal i militaritzada que, durant molt de temps ha governat a base de cops d'Estat militars (com també en la mateixa Espanya).

L'OCULTACIÓ DEL GENOCIDI

“(Felip II) va augmentar les mesures de control i elevar les multes econòmiques a pena de mort i pèrdua de tots els béns, el càstig per als que imprimessin o venguessin cap llibre prohibit. Així, per la Reial Cèdula del 21 de setembre de 1556, reforçada per la del 14 d'agost de 1560, es prohibí explícitament la impressió de llibres que tractessin d'Amèrica, sense llicèn-

cia especial del Consell del Regne, i s'ordena recollir tots el que ja eren en circulació. Immediatament és creà un cos al servei de la *recerca i captura* de tota mena de llibres d'història que parlessin d'Amèrica. S'instal·là als ports, furgà entre les mercaderies dels vaixells, remenà a les Universitats i, a través de delacions, s'infiltrà en les cases particulars. El control i el confiscament de llibres són tan abassegadors i absoluts, que jo els gosaria comparar, per fer-nos una idea, amb el servei policíac estalinista, les SS o els cossos de seguretat que descriu Ray Bradburn a *Fahrenheit 451*” (Jordi Bilbeny, historiador i escriptor d'*Arenys de Mar*, a “1992 :500 anys d'amagar l'ou i la veritat de Cristòfol Colom”).

Casc de conqueridor espanyol.

Planta cara a la Grip A

Els símptomes de la **grip A H1N1** són similars als de la grip comú: febre alta, tos i malestar general. Si sospitau que n'estau contagiats podeu telefonar al **061** o anar al vostre **centre de salut**.

Per protegir-vos convé seguir unes pràctiques d'higiene:

- ✓ utilitzau mocadors de paper per tapar-vos la boca i el nas en tossir i esternudar
- ✓ tirau els mocadors després de fer-los servir
- ✓ rentau-vos sovint les mans amb aigua i sabó
- ✓ evitau tocar-vos els ulls, el nas i la boca

Si voleu rebre més informació sobre la grip A H1N1 podeu telefonar gratis al:

900 300 061
El telèfon de la grip

Autopresentació de “Pirènia, el país que mai no va existir”

Amigues i amics, que la Llum sigui amb vosaltres. El meu nom NO és Pere Morey, com diu aquí dalt, sinó Pere de Muret; vinc d'una dimensió temporal paral·lela i ja em permetran que els digui que aquest costat del temps al qual vostès viuen està molt mal gestionat, amb Occitània i la Catalanitat maldant per sobreviure malgrat tots els paranys de refinada subtilesa, o la simple força bruta, de França i Castella.

A la meua dimensió temporal, en canvi, aquestes dues regions formen un sol país, Pirènia, obert i tolerant, i on gaudim d'una envejable pau social.

Pirènia, o la Confederació Transpirenaica, va néixer el mateix any del combat singular de Muret, el 1213, al qual Pere II d'Aragó vencé Simó de Montfort i el va fer jurar que anirien ell i els seus croats a Terra Santa a combatre els sarraïns durant set anys. Trobareu la crònica detallada d'aquests esdeveniments a “La metgessa càtara”.

Tot seguit, el rei Pere i la seva aimasia Pirena sotmeteren la Constitució Pireniana a l'aprovació del Papat i posaren el país sota la protecció de la Santa Seu a canvi d'una generosa almoïna anual per a les obres de caritat del Sant Pare.

Això ens va permetre estalviar-nos el mantenir un exèrcit, i el fet d'oferir llibertat religiosa ens va convertir en terra de refugi de tots els perseguits per les seves creences: jueus, moriscos, hugonots, erasmistes... gent desperta i fonament agraïda al país que els va acollir.

Però no penseu que tot són flors i violes a la nostra història: mentre estava a Palestina, Simó de Montfort va fer jurar als seus, en nom propi i de tots els seus descendents, que farien tot el possible per anorrear Pirènia, i de vegades ens ha vingut ben just. Per sort, també nosaltres disposem d'una organització que s'oposa als seus designis perversos, els Ussaïtes, dits així perquè l'escola on es formen es troba a la vall d'Ussat, on Hèrcules estimà Pirena fa més de tres mil anys.

D'aquesta escola en surten parelles d'ambaixadors, o portaveus, o agents, tots amb el títol de Pere i Pirena, encara que els seus noms reals siguin Jordi i Núria, posem per cas. De vegades assoliren els seus objectius, però d'altres assistiren impotents a esdeveniments històrics molt lamentables, com la Nit de sant Bartomeu a París o la batalla de Solferino, on suggeriren a Henri Dunant la fundació de la Creu Roja.

Al llarg de la crònica del nostre país hi trobareu nombrosos personatges que també han existit a la vostra dimensió, com Llull, Bacon, Da Vinci, Bruno, Galilei, Chopin, Napoleó, Hitler... i trobareu

Al meu amic Morey li han dit mantes vegades que aquesta crònica és una utopia, un lloc fora del *topos*, l'espai físic. “Mes tost una ucronia, un temps paral·lel” -diu ell, i és que efectivament és, com totes les utopies, un model de societat envers la qual es voldria dirigir els lectors. Després de tot, el llibre més venut de la història és l'evangeli, on també es

proposen unes regles de comportament que molt poca gent ha arribat a seguir del tot, però que més o menys han fet que la nostra societat sigui un poc més habitable. Més, en tot cas, que les que regeix l'Alcorà, sense anar més a lluny, i si pensem amb els actes inhumans que s'han comés amb l'evangeli amb la mà, no en podem culpar el missatge, sinó la interpretació perversa que n'han fet alguns i és que la major desgràcia del cristianisme no va ser cap persecució ni cisma, sinó l'edicte de Tessalònica, pel qual Teodosi el va imposar com a religió oficial de l'Imperi l'any 380; això el va convertir en una eina en mans del poder i contaminà molt greument la seva espiritualitat.

“Pere, ets un somiatruïtes” li diuen també al meu amic, i ell contesta que al 1963 un home es va aixecar i va dir “I have a dream today”, tinc un somni, avui. L'home era Martin Luther King, i el seu somni s'ha complert fins al punt de que al seu país, 41 anys després de la seva mort el 1968, tenen un president negre.

Aquest llibre és un somni, també. Us llegiré un fragment del capítol final:

Si Polònia, Suïssa i Andorra han sobreviscut, per què no Pirènia?

Hem vist com hauria estat això possible, com seria aquest lloc que podem fer viure dins de nosaltres i, si hi creiem amb prou intensitat, farem que es vagi formant en torn de les nostres persones, anirem eixamplant-ne les fronteres, si no físiques, almenys socials, mentals, afectives. Potser que mai no existirà l'Estat de Pirènia dins de la Confederació

Europea de les Nacions que espero veure algun dia, però sí que existirem nosaltres, els pireniens de cor.

Al seu llibre “La matemàtica de la història”, i basant els seus càlculs sobre les cronologies de tots els imperis, Alexandre Deulofeu va extrapolar la data de 2027 per a la desintegració de l'imperi Castellà. Val a dir que la seva predicció sobre la caiguda de l'imperi Moscovita es va desviar en sols dos anys.*

Al moment de redactar aquestes línies s'està avançant cap a la constitució de l'Euroregió Pirineus-Mediterrani, composta per les comunitats d'Aragó, Catalunya, les illes Balears, Llenguadoc-Rosselló i Migjorn-Pirineus, que coincideix molt exactament amb l'extensió geogràfica que havia previst al pla de l'obra.

Al l'Euroregió sols hi manca el Regne de València, però això no és un error de la novel·la, sinó que, paradoxalment, ho és de la realitat. Efectivament, el Govern actual de la Comunitat Valenciana sembla que no té en compte la seva vocació històrica mediterrània, sinó uns altres interessos que no és aquest el lloc per exposar, però que tots coneixem.

No sé si Pirènia existirà mai com la imagino, però sí que existirem, al menys, els pireniens de cor.

Benvinguts a Pirènia, i que la Llum sigui amb vosaltres.

Pere Morey Servera.
peremorey@yahoo.es

El virrei, Socías de Meer, criminalitza els aborígens que no canvien de llengua amb els forasters

El virrei a les colònies d'ultramar, **Ramon Socías de Meer**, serà recordat, entre d'altres coses, per putejar i perseguir no només els indígenes mallorquins que no canvien de llengua davant els colonitzadors forasters sinó també la gent del seu propi partit, el PSOE, per tal de tenir contents la púrria fatxa forastera d'El (In)Mundo. Sense dubte, aquest és un dels pitjors errors que pot cometre un polític: perseguir els seus votants per de tal no molestar els fatxes forasters del PP que tanmateix no el votaran mai!

Així doncs, el virrei **Ramon Socías de Meer**, serà recordat per llevar les

multes als fatxes forasters del PP que es van manifestar il·legalment contra el centre d'Acollida del Molinar mentre ha reprimat amb el màxim zel els manifestants a favor del carril bici ianitari, per exemple.

Ramon Socías de Meer és el mateix cap de fava més curt que la coa d'un conill i més fals que un duret sevillà que va demanar a la policia espanyola que no emmanillàs els pepers detinguts acusats de corrupció mentre ha enviat cartes d'amenaça als batles del PSOE, el d'Algaida, per exemple, perquè no fa penjar la banderota espanyola els 365 dies de l'any al balcó de l'ajuntament. I, per cert, ja que parlem de banderes, el virrei **Socías de Meer**, és el mateix escolà d'amèn de Madrid que ha anat ben alerta a obligar als seus subordinats forasters de la Guàrdia Civil i de la policia espanyola a penjar la bandera de Mallorca als seus quarters.

Les declaracions que fa avui **Socías de Meer** a DM on minimitza i exculpa les agressions racistes dels guàrdies Civils i policies forasters contra els mallorquins que no canvien de llengua són dignes d'incorporar al seu voluminós dossier de traïdor a Mallorca. Un fet molt greu, emperò, ha oblidat **Socías de Meer** i és que Roma no paga traïdors. Qualsevol dia els seus amos de Madrid li fotran puntada de peu al cul i haurà de tornar a anar pels carrers de Palma i de Sóller sense escorta i sense els fums de ser el virrei de les colònies. De més verdes n'han madurat!

www.lobbyperlaindependencia.com

Falange torna perquè no ha desaparegut mai

Els articles de 'Solidaridad Nacional' del 1939 contra el catalanisme tenen molts punts en comú amb la Brunete mediàtica

Torna la Falange

Ignasi Aragay

La Falange torna perquè lamentablement no ha desaparegut mai. L'episodi d'Arenys de Munt d'ara fa una setmana, en ocasió del referèndum per la independència, no surt del no res. Qui vulgui entendre per què ha perviscut aquesta minoria sorollosa, que llegeixi *Fantasmes rojos*, un recull de la secció homònima -un títol d'inspiració joseantoniana- que publicava el diari falangista *Solidaridad Nacional* a Barcelona durant els primers anys del règim franquista, a través de la qual es va fer escarni dels rojos, i especialment de les esquerres catalanistes.

El lector veurà com la retòrica inflorada dels autors d'aquells articles supura odi i recorda sospitosament el que avui dia es pot llegir i sentir a la COPE, *El Mundo* i *La Razón*. Per desgràcia, el falangisme segueix viu i actua amb impunitat. Val la pena recordar els seus orígens, tan estretament lligats a l'anticatalanisme que encara li dona oxigen.

El llibre, publicat per l'editorial Acontravent i que surt a la venda a mitjans d'aquesta setmana, du per subtítol *La venjança falangista contra Catalunya (1939-1940)*. El treball és fruit d'una recerca de la Fundació Carles Pi i Sunyer i l'edició ha anat a cura d'Eulàlia Pérez i Vallverdú, que en firma l'estudi introductori.

Entre les víctimes de la bilis insidiosa falangista, carregada de rancúnia, invencions i distorsions, hi ha polítics com Francesc Macià i Lluís Companys, que és batejat com el "fantasmón número 1", però també Joan Comorera i Joan Casanovas, a més dels espanyols Manuel Azaña, Niceto Alcalá Zamora i Indalecio Prieto. Igualment hi surten el basc Javier Aguirre i el galleg Rodríguez Castelao. En conjunt, tots formen el que reiteradament es qualifica com "*la horda*", i que inclou marxistes, maçons, jueus, separatistes, anarquistes, federalistes, liberals i tots aquells que defensaven posicions democràtiques. "*Para los rojos, he sentido siempre parecida repugnancia a la que sienten las damiselas hacia las ratas*", escriu José Maria García Rodríguez, un dels articulistes.

Macià i Companys

AMacià li dediquen perles com aquesta: "*No podemos resistirnos al deseo de poner en la picota del más vulgar de los adocenamientos a este insigne mamarracho exaltado a la presidencia, de hecho, de una República cata-*

lana independiente. Hasta su muerte, Macià siguió siendo el veleidoso y versátil politiquillo de menos alcance que un alcalde pedáneo...", anotava Rafael López Chacón, per qui "*su memoria para todo buen español, es execrable*". En el cas de Companys, l'autor de les insídies i els insults és Fernando Barangó-Solís, que als anys cinquanta arribaria a ser cap de premsa de l'Ajuntament de Barcelona. També es despatxa a gust: assegura que "*el fantasmón número 1 estaba muy lejos de poseer*" tacte i valentia polítiques i el critica sobretot per la seva tebior a l'hora de posar ordre al descontrol revolucionari als inicis de la guerra: "*Cobarde por naturaleza, no se atrevió a hacer frente, con los medios de que podía disponer, a las fuerzas que se habían adueñado de la calle, y optó por las audacias maquiavélicas y por las trampas de encrucijada, que habían constituido siempre la base principal de su actuación*".

Naturalment tampoc no surt ben parat el comunista Joan Comorera: "*Este sí que era uno de esos fantasmes que dan miedo; de esos que sirven para hacer de «papu» a los niños, o, simplemente de las personas decentes, por su recia mandíbula de plesiosauro...*", es burla Miguel Utrillo, que l'acaba acusant de "*canalla y asesino*".

Tot i que els polítics són al punt de mira, la llista més llarga de víctimes és la que formen els intel·lectuals catalans: Pau Casals, Pompeu Fabra, Carles Riba, Pere Bosch Gimpera, Pere Coromines, Antoni Rovira i Virgili, Gabriel Alover, Eugeni Xammar i Lluís Nicolau d'Olwer, a més de la Institució de les Lletres Catalanes. Tots reben de valent. Són anatemitzats, insultats i menyspreats.

La bèstia negra

Com apunta Eulàlia Pérez, el catalanisme "és la gran bèstia negra del nacionalsocialisme espanyol i, si hem de fer cas del conjunt d'articles publicats a *Fantasmes rojos*, l'hauríem de considerar el responsable, entre d'altres crims, de la soviètzació d'Espanya,

del control polític de la societat per part de «*la horda criminal rojo-separatista*», de la desintegració de la «*unidad de destino en lo universal*» i de les essències pàtries i, en conseqüència, de l'esclat de la guerra civil". Per als qui van perpetrar aquests articles, per exemple, "*el partidito de Acció Catalana*" va ser "*más funesto, quizás, que la FAI*", diu Miguel Utrillo.

El falangisme, que des del principi va atorgar al periodisme un paper clau d'adoctrinament ideològic, en el cas de la societat catalana sabia de sobres que, tot i vençuda, no els era favorable: per això el diari *Solidaridad Nacional*, fruit de la confiscació de l'històric *Solidaridad Obrera* de la CNT, no va estalviar esforços per capgirar la situació. Va ser, de fet, la publicació emblemàtica de la premsa del Movimiento a Catalunya. Amb 12.000 exemplars inicials, en va arribar a tirar 100.000 gràcies a les subscripcions oficials o a les més o menys coaccionades, per exemple a bars i perruqueries d'homes. Però a partir del 1945 ja va caure en la marginalitat.

Ni oblit ni perdó

Així com el falangisme de la revista *Destino* va ser més conciliador amb la burgesia catalana, *Solidaridad Nacional* i els seus *Fantasmes* representen la línia dura, "dins de la qual no hi cap ni l'oblit ni el perdó", remarca Eulàlia Pérez.

La secció, que va tenir com a inspirador Miguel Utrillo, la van firmar vuit autors diferents. A part dels esmentats, eren Fernando Díaz-Plaja (germà de Guillem Díaz-Plaja), Juan Francisco Bosch, Félix Centeno (de qui el periodista Haro Tecglen assegurava que anava dient: "*No sólo tenemos que matar a los rojos, sino a sus hijos*") i Lope F. Martínez de Ribera.

En fi, qui vulgui saber més coses del falangisme, sempre pot agafar el llibre *Feixistes! Viatge a l'interior del falangisme català*, de J.M. Thomàs.

Reproduït de www.avui.cat

La paga de 420 euróns, política d'esquerres?

El Govern ha decidit crear un subsidi de 420 euróns durant uns mesos per alguns aturats que hagin esgotat la prestació d'atur. Després de moltes anades i vingudes han decidit que poden cobrar-ho tots aquells que tinguin els requisits (acceptar les propostes de formació que els proposa l'Administració, cercar feina de manera activa i tenir ingressos inferiors a 468 euróns mensuals, el 75% del Salari Mínim Interprofessional) i hagin esgotat la seva prestació a partir del 1 de gener del 2009. N'hi ha que celebren això com una gran millora.

Segons càlculs del Govern, aquesta paga pot arribar a uns 700.000 treballadors i suposaria una despesa d'uns 1.300 milions d'euróns.

¿Què són els 1.300 milions que el Govern proposa donar als aturats en situació desesperada davant les aportacions del Govern a altres sectors? Pensem en els 150.000 milions d'euróns lliurats als banquers com a primera mesura "anticrisi" l'octubre de 2008, en els 6.750 milions procedents dels pressupostos generals aportats el juliol al FROB per "sanejar la Banca" (ampliables amb crèdits fins arribar als 99.000 milions). En els entre 2.000 i 3.000 milions anuals de bonificació de Quotes de la Seguretat Social als patrons (2.237,14 milions el 2008), que s'ampliaren el juny amb noves bonificacions de seguretat social per els contractes a temps parcial i amb la possibilitat que l'empresa que contracti a aturats se bonifiqui el 100% de la quota empresarial a la Seguretat Social, amb la supressió de la contribució sobre patrimoni (amb la que els 35.000 ciutadans que declaren un patrimoni net superior a 1'5 milions d'euróns s'estalvien 711 milions d'euróns).

En Front a totes aquestes mesures a favor dels empresaris, dels banquers, dels especuladors, l'almoïna de 420 euróns se queda en res. I presentar-la a bombo i platerets com "política d'esquerres" o com una mesura social important sona a una presa de pel. Més encara quant altres 800.000 treballadors en atur seguiran estant privats de tota prestació i ajuda.

Allò que fa falta és feina fitxa, mesures contra els acomiadaments, i una assegurança d'atur digna per a tots.

Pere Felip i Buades

El president de la Diputació de València, a judici per haver insultat i amenaçat els professors

Alfonso Rus va titllar el professorat valencià de 'gilipolles' i els va amenaçar amb 'rematar-los'

La magistrada titular del jutjat d'Instrucció n.2 de Xàtiva (la Costera) ha obert diligències contra el president de la Diputació de València i alcalde de la localitat per "injúries i amenaces" proferits l'abril passat, durant un míting del PP valencià, contra els professors del País Valencià, de qui va dir que eren "gilipolles" i que calia "rematar-los" per usar habitualment paraules com "aleshores" o "gairebé". És conseqüència des denúncies presentades al seu dia pel Sindicat de Treballadors del País Valencià (STEPV) i Escola Valenciana. Alfonso Rus, que també és el president del PP de la demarcació de València, haurà de declarar el proper 23 d'octubre, en un judici on Escola Valenciana demanarà que hi assisteixi en qualitat de testimoni Ricardo Costa, secretari general del PP valencià, per haver-los presenciats.

Així ho ha confirmat Escola Valenciana en un comunicat, on l'entitat anuncia també un paquet de demandes dirigides als responsables de l'ensenyament valencià, entre ells especialment el titular de la conselleria d'Educació de la Generalitat valenciana, Alejandro

Font de Mora.

L'alcalde de Xàtiva (la Costera) i president de la Diputació de València, Alfonso Rus (PP), va insultar i amenaçar els professors valencians durant un míting del PP de la localitat i en presència de nombrosos càrrecs del mateix partit. Rus, que també és el president del PPCV de la demarcació de València, va titllar de "gilipolles" els professors valencians que usen les expressions "aleshores" i "gairebé", tot i ser termes plenament acceptats en la Gramàtica Normativa valenciana de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL).

Rus es va referir també a la vaga i les protestes de l'ensenyament valencià de la setmana passada, que van reunir desenes de milers de persones arreu del País Valencià. Ho va fer amb una amenaça als professors valencians, que durant la protesta contra la política educativa de la Conselleria d'Educació

de la Generalitat valenciana, van usar quadres del titular d'Educació, Alejandro Font de Mora, i del president de la Generalitat, Francisco Camps, cap per avall: "ixos que vulgueren posar-nos a nosaltres amb el cap 'boca' avall; no anem a donar-los el gust, anem a rematar-los! anem a rematar-los".

Rus va acusar també a les universitats valencianes d'elaborar el programa electoral del PSPV, i als professors de cobrar "800 paperorios" cada més. Podeu escoltar l'àudio del discurs de Rus al vídeo que hi ha penjat a Youtube.

Rus és un habitual dels insults, especialment cap al món universitari i docent valencià. L'any 2004 en un acte amb membres de "Nuevas Generaciones", les joventuts del PP, Rus va afirmar que els professors de la Universitat de València eren uns "chupópteros" (entre d'altres exabruptes), i els va acusar de passar-se el dia perdent el temps i de tenir sem-

pre "la mà al cul". L'any 2005, després que l'AVL aprovava el famós dictàmen que ratificava la unitat de la llengua dels Països Catalans, va acusar els membres de l'AVL de "prostituir-se" i els va convidar a "marxar cap a Catalunya". Precisament l'actual titular d'Educació de la Generalitat, que abans ho era de la conselleria de Cultura, Font de Mora, va tractar d'impedir l'aprovació del citat dictàmen.

Fa alguns mesos Rus també va impedir que Xàtiva retirés els honors concedits al dictador espanyol Francisco Franco (que va bombardejar la ciutat l'any 1939) si la plaça "País Valencià" de la localitat no canviava de nom.

La nit dels ignorants

La nit dels ignorants

Amb Mireia Mallol

Horari d'emissió: de dilluns a divendres, de 01.30 a 04.00 hores

"La nit dels ignorants" és un dels programes amb més història de Catalunya Ràdio i també el més participatiu. Un escenari de solidaritat radiofònica nocturna, liderat per segon any consecutiu per **Mireia Mallol**, on els oients formulen preguntes i reben respostes. El programa inclou entrevistes amb especialistes en aquells temes que desperten més curiositat i aposta també per la participació a través de la xarxa.

Ciutat està cames enlaire

L'incombustible líder veïnal (i col·laborador de L'ESTEL) Pere Felip i Buades, en el darrer Ple de l'Ajuntament de Ciutat celebrat el 28 de setembre, com a portaveu de la Unió d'Associacions de Mallorca, realitza una forta crítica a l'Equip de Govern de Cort per les polèmiques obres que s'estan realitzant a Ciutat.

Vet aquí el text de la seva intervenció:

Senyora batlesa, senyores i senyors regidors, la Unió d'Associacions de Mallorca vol exposar això que segueix:

Que els carrer de Ciutat necessiten "ma de mestre" és evident. Les voravies i calçades ciutadanes va anys que estan en estat lamentable, molt lamentable, davant la passivitat de Cort, hagi estat qui hagi estat al poder.

Ara be, una cosa és realitzar les obres amb sentit comú i altre és realitzar les obres a la boja. O sigui, sense la deguda organització i coordinació.

És inatmissible posar Ciutat cames enlaire, creant una caos de pinyol vermell, que està infringint greus perjudicis als ciutadans (o sia als contribuents

que paguen aquestes obres) al petit i mitja comerç que està agonitzant camí de Son Tril·lo.

Sí, els comerços de Ciutat, floraixents antany, poc a poc se van desinflant degut al mínim recolzament rebut de l'Ajuntament, tant del PSOE, com del PP i amb el Pacte de Progrés. Tots els consistoris han tingut a l'ostracisme al nostre comerç. I ara per a rematar el clau l'actual Equip de Govern, amb la més pèssima i catastròfica planificació d'unes obres al carrer se'n a duit a Llorna les restes que quedaven de petits i mitjans comerços.

La nostra entitat no compren com l'actual equip de govern s'ha tirat a realitzar unes obres d'aquesta envergadura sense analitzar-ne les conseqüències. I allò que és més greu, sense consultar a les entitats ciutadanes que som, la columna vertebral, el vertader pols i pulmó de Ciutat.

Camini per un camini, hi ha una polseguera descomunal, sèquies que ens fan recordar el Beirut bombardejat, trams tallats, la circulació col·lapsada.

Avui, aquí, en aquest Ple, la nostra entitat sol·licita a l'Equip de Govern que paralizati aquestes obres (que han despertat un malestar general dintre els ciutadans i s'assegui amb les entitats ciutadanes i amb els comerciants amb el fi de formar entre tots una pinya compacta i d'aquesta forma cercar de manera democràtica la manera d'executar aquestes obres amb coherència, eficàcia i que no perjudiquin a ningú.

Esperam que la nostra intervenció no caigui dins sac foradat, ja que vosaltres estau al servei d'aquest poble que se queixa d'aquestes obres sense cap ni peus.

Degoteig de propostes de noves consultes: Barcelona, Lleida, Mollerussa, Gavà...

Representants d'entitats i de partits polítics de desenes de municipis enceten els tràmits per convocar nous plebiscits independentistes

Barcelona, Lleida, Mollerussa, Gava ... Seròs, Sant Pere de Torelló, Torredembarra, Figueres, Girona, Caldes de Montbui, Tàrrrega, les Borges Blanques, Santpedor, Castelló d'Empúries, la Jonquera, Cadaqués, Santa Coloma de Farners, Torroella de Montgrí, Verges, Castell i Platja d'Aró, Llagostera, Fornells de la Selva o Blanes. Aquestes són algunes de les poblacions on partits i/o entitats s'han mostrat a favor d'impulsar consultes independentistes com la d'Arenys de Munt. D'altres, com Argentona, Berga o Calders, ja han aprovat mocions als seus respectius plens per donar suport a les entitats que les organitzin, tal i com espera fer-ho properament Seròs, el segon municipi que va mostrar-se decidit a impulsar una consulta després d'Arenys de Munt. En el cas de Barcelona, el portaveu d'ERC al consistori, Jordi Portabella, va anunciar que donaria suport a qualsevol iniciativa privada en aquest sentit. Xavier Trias, president de CiU a la capital catalana, també s'hi ha mostrat favorable.

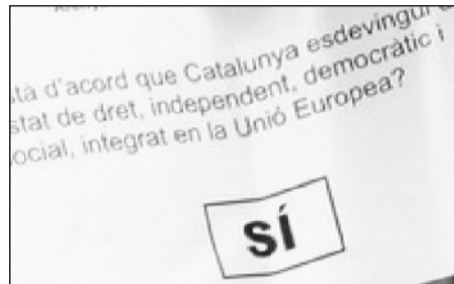
Portabella va dir que "ERC no només donarà suport sinó que es comprometrà, i farà tot el possible per portar-lo a l'Ajuntament i intentar que es faci en el marc més potent possible", perquè "no podem continuar esperant Espanya. No esperarem més una Espanya que li costa arribar a un moment en el qual puguem canviar la Constitució o convocar referèndums". Trias va confirmar el suport de CiU de Barcelona a la iniciativa, però va recordar que no ha de ser el consistori qui la promogui, sinó alguna entitat pri-

vada.

Mentrestant el grup d'ERC a Lleida ha confirmat que aquesta mateixa setmana presentarà una moció al ple de la Paeria per celebrar una consulta com la d'Arenys de Munt. Seria la primera capital de demarcació ("província", segons la divisió oficial espanyola) a convocar-ne una. Segons Àngel Vidal, president d'ERC Lleida, a consulta "s'ha de basar en la societat civil. Les entitats han de liderar el procés". ERC de Gavà per la seva banda ha registrat avui mateix una moció per a una eventual consulta, que serà votada al proper ple del 24 de setembre, amb l'objectiu de donar suport a iniciatives que sorgeixin d'entitats cíviques i locals a favor de la mesura.

ERC ja ha expressat la seva voluntat d'impulsar consultes i fer-ho mitjançant la plataforma Decidim.cat, que aglutina més de 1.300 regidors, alcaldes i càrrecs electes dels Països Catalans a favor del dret de decidir. Decidim.cat és partidària d'esglaonar les consultes, mentre que també hi ha partidaris de fer-les totes un mateix dia. A Osona, la plataforma Osona Decideix ha escollit el dia 13 de desembre per impulsar consultes a una vintena de municipis osonencs. Alhora, CiU medita si sumar-se a moltes de les propostes, i la CUP, favorable també a impulsar-les (i responsable directe de les mocions d'Arenys de Munt i Berga), aclarirà definitivament la seva postura respecte a si és millor fer-les totes de cop o esglaonar-les en diverses dates.

L'ajuntament de Girona podria

aprovar el mes que ve la moció de la CUP per convocar una consulta

dijous, 17 setembre 2009

La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Girona ha presentat una moció a la resta de forces polítiques de la ciutat perquè al pròxim ple d'octubre s'aprovi el compromís de l'Ajuntament a donar suport a la celebració d'una consulta popular sobre el dret d'autodeterminació dels Països Catalans. Després que diferents associacions de la ciutat i persones a títol individual es dirigessin a la CUP, la Candidatura ha decidit retocar la moció que ja havia presentat un mes abans, i s'adreça a la resta de grups municipals perquè es pugui consensuar una moció que permeti a Girona seguir els passos d'Arenys de Munt o Berga.

La candidatura rupturista confia que els regidors de CiU, ERC i ICV-EUiA s'afegiran a l'esperit de la moció i demana "a aquells membres amb més sensibilitat de país del PSC, que trenquin la disciplina de vot imposada per l'aparell del PSOE-PSC" i donin suport perquè la moció prosperi, ja sigui votant afirmativament o abstenint-se. La formació independentista donarà al seu suport a les enti-

tats i col·lectius que impulsin la consulta i s'afegirà a la Comissió Organitzadora responsable d'organitzar-ho, que en una ciutat com Girona hauria de desplegar-se arreu dels barris. La CUP remarca la importància que Girona, en tant que capital de comarca i de demarcació, així com pel seu pes demogràfic i polític, impulsi una consulta democràtica sobre l'autodeterminació dels Països Catalans.

Si no ho veig no m'ho crec...de vegades tinc la sensació fugaç de que el país comença a despertar. Quina alegria que tinc!!! PD: Tot i que no em sento 100% identificat amb l'ideari de les CUP, els vull felicitar per la feina social i municipal que estan fent. Tot i ésser un partit polític d'escassa representació municipal, amb un poder limitat, unes infraestructures limitades i una presència mediàtica pràcticament nul·la. Han fet més feina ells pel país que no d'altres polítics, amb grans sous i que s'autoanomenen independentistes. La llàstima és que els diaris més llegits no en fan ressò sobre aquests moviments i per això pot semblar davant la opinió pública que el tema està parat. Aquest tipus de notícies haurien de sortir també a el periodico, al telenotícies, la vanguardia, el mundo i al país com a mínim (a part de l'avui és clar, que ja hi compto), quanta més propaganda gratuïta millor.

Ací és on entraria en joc una campanya de cartes al director que moltes vegades s'ha tractat d'articular des de molts llocs i en concret des del Racó però no se si mai s'ha posat en pràctica.

Visca!!!

Santa Maria del Camí

El grup municipal Esquerra Unida - Els Verds, a l'Ajuntament de Santa Maria del Camí presenta per a sotmetre a la consideració del Plenari Municipal, la següent Proposició relativa a: **Aprovació Inicial del "Catàleg de Camins del terme municipal de Santa Maria del Camí"**.

Exposició de motius:

1.- Atès que, segons l'art. 344 del Codi Civil, "Són béns d'ús públic, a les províncies i els pobles, els camins provincials i els veïnals, les places, carrers, fonts i aigües públiques de servei general, els costos de les quals han estat assumits pels mateixos pobles i províncies" i que, segons l'art. 74.2 del Text Refós de Règim Local, "Són béns d'ús públic local els camins i carreteres [...] d'aprofitament o utilització generals,

la conservació i policia dels quals són de la competència de les Entitats Locals".

2.- Atès que els nous usos del sòl, els canvis en la propietat i sobre tot, la manca d'informació sistematitzada sobre la xarxa de camins existents en els diferents municipis, així com de la seva titularitat, fan que la gestió d'aquests camins s'hagi convertit en una qüestió problemàtica.

3.- Atès que l'empresa pública FODESMA, depenent del Consell Insular de Mallorca (Departament de Promoció i Ocupació), va fer lliurament públic el febrer de l'any 2.000, a l'Ajuntament de Santa Maria del Camí del document "Catàleg de camins del terme municipal de Santa Maria del Camí", document en què es sistematitza la

informació sobre la xarxa de camins existents en el nostre municipi, així com la seva titularitat.

4.- Atès que la conservació paisatgística i territorial del municipi, es d'interès comú de tots els grups municipals d'aquest consistori.

5.- Atès que en el municipi existeixen ciutadans i ciutadanes que reivindiquen la conservació i el respecte dels camins i els seus traçats.

6.- Atès que són constants les queixes i denúncies que, de forma verbal o escrita, es presenten a l'Ajuntament per possibles canvis en els traçats dels camins, per tancament, delimitació, destrucció o desviaments dels mateixos.

Proposta d'acord

1.- El Plenari de l'ajuntament de Santa Maria del Camí acorda, l'aprovació inicial del document "Catàleg de camins del terme municipal de

Santa Maria del Camí".

2.- Realitzar els tràmits necessaris per a la seva exposició pública, l'aprovació definitiva i la posterior incorporació de tots els camins que són públics, a l'inventari de Béns de l'ajuntament de Santa Maria del Camí.

3.- Incloure tots els camins a les NN.SS. i incloure els camins amb interès constructiu al Catàleg de Bens Patrimonials.

4.- Atesa la complexitat i l'interès que desperta aquest document, l'equip de govern establirà canals específics de participació amb l'objectiu que aquesta tramitació, sobre tot en el seu aspecte d'exposició pública, disposi del màxim consens i participació possible.

Guillem Ramis i Canyelles
Regidor del Grup Municipal
Esquerra Unida - Els Verds
Santa Maria del Camí, setembre 2009

Enquesta

Viuriem millor independents d'Espanya?

Maria, Rafel i Miquel. Maria de la Salut. Les contribucions se quedarien aquí. Podríem fer lleis per conservar el català. 697 313 008

Toni Reines. Fa 300 anys que som una colònia d'Espanya. És ben hora d'obrir els ulls. Els balears, valencians i catalans som ciutadans de tercera. Sa Carretera, 41 Campanet. 971516612

Toni Bonjesús. Cent vegades millor. Tant PP com PSOE són espanyols. Mos roben els doblers sa feina i s'idioma. Avda del Cid, 509. Son Ferriol. 971427021

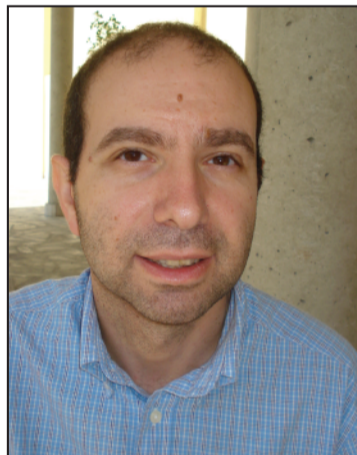
Miquel Àngel Tortell. Muro. Hi ha algú que ho dubti? Crec amb la solidaritat entre els pobles, però sempre a partir del principi de l'autodeterminació.

Catalina Font. Lluçmajor. Si que viuriem millor. Podríem disposar dels nostres recursos i invertir-los aquí. Seriem els amos de la nostra terra. 971120148

Toni Vicenç. Artesà escaiolista. Espanya és un mal negoci per noltros i un bon negoci per ells. Barco de regilla pel corruptes hidalgos forasters. La independència és la única solució. 661154875

Gabriel Mercé. President Associació Premsa Forana. Ja hem predicat molt per explicar que aquí tenim llengua i cultura diferent a la seva. La nostra manera de viure i la nostra cultura és diferent. Davant d'això no hi ha més sortida que la independència. 654 236 999

Genoveva Marí. Sant Joan de Llabritja. Si, a mi no m'agrada que me domini ningú, i els castellans ens dominen. 679 621 460

Santi Colomar. Es Pujols de Formentera. En ser independents podrem decidir nosaltres mateixos allò que ens convé. 616 638 262

Família de Cas Ferrer. Portocristo. Que cadascú comandi a ca seva. Els castellans mos prenen massa doblers. 971 820 644

Catalina Trobat i Aina Maria Contamina. Cuineres a l'escola de Porreres. Quan comandem a ca nostra, farem lo que voldrem. Els nostres doblers han de quedar aquí. 677 429 104

El president de Galícia reclama que es 'castiguin' les consultes per la independència

Els falangistes del PP reclamen que es 'castiguin' les consultes per la independència

Feijó opina que són il·legals i que han de ser perseguides penalment

El president del govern de Galícia, Alberto Núñez Feijóo, ha reclamat que les consultes sobre la independència plantejades al nostre país siguin 'castigades' com 'qualsevol altre acte il·legal'. Segons Feijóo, president del PP gallec, 'les consultes il·legals han de castigar-se amb la tranquil·litat del suport que donen les lleis per mantenir l'estat de dret. Les consultes il·legals són sancionables des del punt de vista administratiu i penal.'

En aquest sentit, cal recordar que la consulta d'Arenys de Munt va ser organitzada per una entitat privada i, tot i tenir

en un primer moment el suport de l'Ajuntament, aquest se'n va desvincular quan el jutge, a instància de l'ex-candidat de la Falange i ara advocat de l'estat, Jorge Buxadé, va decidir de suspendre l'acord del consistori.

Reproduït de www.vilaweb.cat

La falange catalana del PSOE

És una delícia veure la forta ventrellada que ha suposat per al l'espanyolisme català el referèndum independentista d'Arenys de Munt. Tan amics que són ells de la uniformitat, de la submissió, de la dependència i del sotmetiment i resulta que, tot d'una, s'han trobat amb el pas canviat sense saber què fer. Per això, finalment, estan dient tantes atzagaiades. Aquest és el cas de la falange catalana del PSOE. Tots ells, els mateixos que diuen que els votis perquè si no ho fas torna el PP, no tenen escrúpols d'**aliar-se amb la dreta espanyola** a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú per votar en contra de celebrar-hi una consulta com la d'Arenys de Munt. Els vots dels nou regidors de CiU, un d'Esquerra i un de la CUP es van quedar curts el passat 14 de setembre davant d'aquesta nova aliança de l'espanyolisme formada pel PSOE de Catalunya, el PP i ICV.

Aquesta és la grandesa del plebiscit d'Arenys de Munt, haver clarificat el ventall parlamentari obligant els partits a definir-se tot posant cadascú al seu lloc. Les **declaracions** de José Montilla,

defensant la Falange i menyspreant els ciutadans d'Arenys de Munt, així com els insults de la ministra espanyola Carme Chacón, tan militarista ella, comparant una pacífica i democràtica votació a les urnes amb un partit feixista autor de milers de crims contra la humanitat, demostren fins a quin punt aquesta religió anomenada "unitat d'Espanya" és transversal i aplega indistintament camises azules de fibra i camises vermelles d'Armani. No és estrany que algunes veus del Parlament Europeu s'hagin escandalitzat per tan greu comportament; només en les dictadures es prohibeix la democràcia i s'autoritza el feixisme.

Però hi ha moltes altres coses que el plebiscit d'Arenys de Munt ha posat en evidència, i una d'elles és la immensa còlera que produeix en l'espanyolisme la projecció exterior de Catalunya i el ressò internacional dels seus drets nacionals.

Centenars de periodistes -nombre que triplicava els representants del *brazo en alto incorrupto de Franco*- han parlat aquests dies de la manera plàcida i civilitzada amb què Catalunya ha iniciat el procés cap a la seva independència. Això ha fet mal a l'espanyolisme, molt de mal, perquè ha deixat al descobert que el feixisme gaudeix a Espanya de protecció oficial i que és utilitzat, desvergonyidament, com a força de xoc contra un **principi bàsic** recollit en la Declaració Universal dels Drets Humans i en el Pacte Internacional dels Drets Civils, que estan per damunt de la Constitució de tots els països que en són signataris, Espanya

inclosa: el dret de tots els pobles de la Terra a decidir lliurement el seu destí. El plebiscit d'Arenys de Munt, per tant, ha palesat que la falange catalana del PSOE, com la Falange Española, està en contra d'aquest dret.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Comentaris

Toni (Gràcia) Tim, es molt sensill, fes el que fem tots: busca les coses per tu mateix en comptes de demanar que et facin la feina els altres. Si tu només escoltes el que t'interessa, a nosaltres no ens interese tu. ¡Arriba España! ¡Viva Montilla!

Tom (Barcelona) Exacte, Tim, tu ets el feixista espanyol repugnant. Busca-ho a Internet, feixista.

Tim (Bcn) De feixista a demòcrata, Tom, què va dir en Montilla a TV3 com a defensa de la falange?

Vicent (El Graó de Castelló) El PP-SOE ja s'esgarré les vestidures quan es parle de democràcia autèntica.

Contant Rondalletes

de NIT amb Neus Albis

itaca

illa Musical

CRÒNIQUES

ENXARXATS

memòria i oblit d'una guerra

L'Aguait

[M] NOTÍCIES

[M] TV Mallorca | ara en TDT

tvmallorca.net

“La independència és més a prop del que molta gent es pensa”

Víctor Alexandre té dues passions: escriure i el país. D'un patriotisme de pedra picada, ha hagut de conjuminar-les i, de fa anys, dedica tots els seus esforços com a escriptor a remoure la consciència nacional dels catalans. Amb claredat diàfana i amb un insubornable esperit crític, ha fet més per l'autoestima l'aquestanació que molts dels que se'n vanten. Onze llibres al mercat, col·laboracions a diaris i publicacions digitals i, sobretot, la seva incansable predisposició a explicar-se arreu del país. Tot plegat sense parar de demanar dignitat nacional, al país i a la seva classe política.

Com veus el país?

En un procés de canvi molt important. La desorientació i el desencís actuals són el preludi d'uns canvis espectaculars que s'estan gestant i que encara no som capaços de detectar. Passa el mateix amb les parelles que se separen. La separació arriba gairebé sempre d'una manera brusca, sobtada, però sovint ja feia temps que s'estava covant sense que cap membre de la parella se'n volgués adonar. La independència de Catalunya és més a prop del que molta gent es pensa.

Tenim els polítics que ens mereixem?

Conceptualment, sí. Això no treu que hi hagi catalans que estiguin en contra de la ineptitud i de la covardia de la seva classe política i que intentin conscienciar la resta de la societat de l'atzucac polític, social, econòmic, lingüístic i cultural que suposa la subordinació de Catalunya a Espanya.

Després de defensar ERC, ara ets el seu martell d'heretges. Hi veus solució, a Esquerra?

No. Esquerra no té futur amb els actuals dirigents. Independentment de l'edat que tinguin, són tots cadàvers polítics. I ho són no pas perquè ningú els hagi mort, sinó perquè s'han suïcidat. Han traït el país lliurant-lo a un partit nacionalista espanyol com el PSOE i passaran sense pena ni glòria com hi passen tots aquells que prioritzen la tranquil·litat de la seva vida a la llibertat de la seva pàtria.

Pot ser Reagrupament una solució?

Ho ha de ser. Per a les eleccions de l'any vinent no hi ha cap altra opció nacionalment conseqüent que Reagrupament. És l'opció política que ha de votar tot català que vulgui aconseguir dues coses el dia de les eleccions: una, castigar aquells que han utilitzat el seu vot no pas per independitzar el país sinó per engreixar un partit polític i els seus dirigents; i dues, posar al Parlament una força insubornablement independentista –la única, perquè ara mateix no n'hi ha cap– amb la seguretat que no pactarà amb ningú que no prioritzi la llibertat de Catalunya. De fet, sort en tenim que existeixi Reagrupament. És la única esperança que tenim –la única de deixar de fer el ridícul, de fer un cop de timó i de convertir nos en un poble adult.

Males llengües diuen que volies un càrrec...

Pensa el lladre que tots roben. El recurs dels covards és la difamació. Quan no es tenen arguments per justificar la claudicació, la única manera de neutralitzar el dissident és intentar desacreditar-lo. Per sort, la gent que em coneix sap que mai no voldria un càrrec institucional ni en els somnis més delirants. Sóc escriptor, moriré essent escriptor i no vull ser res més que escriptor. Sempre he parlat clar i ho continuaré fent tota la vida, a desgrat del poder, i això és incompatible amb l'ocupació d'un càrrec públic. És a dir, que si algú tenia intenció d'ofertar-me'l ja s'ho pot treure del cap.

La independència és possible?

I tant que ho és! Tant de bo totes les coses d'aquest món fossin tan fàcils d'obtenir com la independència. No hi ha res més senzill d'aconseguir que allò que depèn de nosaltres. I la independència, contràriament a allò que diuen alguns per justificar la seva passivitat, no depèn de Madrid ni de París ni de Brussel·les. La independència de la nació catalana depèn únicament dels catalans. Fixa't si és fàcil: d'acord amb el llistó posat per la Unió Europea, n'hi ha prou amb una majoria del 55% per proclamar-la. L'home o la dona que renunciïn a la seva inde-

Víctor Alexandre a la manifestació de la Diada

pendència com a éssers humans i la subordinen a tercers que se'ls declaren superiors són persones que han perdut la dignitat. I el mateix podem dir d'una nació. Un poble que no es veu amb cor d'autogovernar-se no es mereix la llibertat.

Som mesells o covards?

Una barreja de les dues coses. En part és comprensible, perquè fa tants anys que no decidim per nosaltres mateixos que la sola possibilitat de fer-ho ja ens espanta. Si li demanes a un nen de vuit anys que agafi les regnes de la llar i que prengui decisions familiars també l'espantaràs. A una societat infantilitzada com la catalana, immersa en una regressió, no se li pot exigir que es comporti amb la maduresa d'un adult. Té el físic d'un adult, sí, però mentalment és un infant terroritzat davant la idea d'abandonar els seus companys de classe i posar-se a treballar. Els catalans són els vailets i Espanya és la senyoreta que decideix què poden fer, què poden dir, què poden menjar, què poden cantar, què poden dibuixar... I així serà mentre els vailets no creixin.

La unitat ho justifica tot?

Jo ho diria d'una altra manera: la llibertat justifica la unitat. Quan el bé més preuat d'un poble –un bé ineludible per continuar essent poble– no és respectat, cal deixar els antagonismes de classe i les picabaralles de saló i comprendre que la força per defensar-lo rau precisament en la unitat. Un cop assolit l'objectiu, cadascú pot tornar a reafirmar-se per mitjà de la classe que vulgui. El tripartit, per exemple, és un enemic d'aquesta unitat. Per això està en contra de prioritzar l'eix nacional fins al punt que, en aquests moments a Catalunya, no hi ha força més conservadora ni més immobilista

que el tripartit.

Té algun sentit, doncs, oblidar-se de l'eix nacional?

Cap. És una excusa per justificar l'immobilisme. Parafrasejar Torras i Bages dient que “Catalunya serà d'esquerres o no serà” és tan ridícul com dir que “Catalunya serà de dretes o no serà”. Catalunya, per ser alguna cosa, sigui el que sigui, primer ha de ser lliure. Per saber què sóc, primer he de saber qui sóc. I no sóc ningú si no puc decidir per mi mateix.

Tu ets un bon coneixedor del Penedès, per què creus que és tan difícil fer entendre la necessitat de la Vegueria Penedès?

Per la mateixa raó que molta gent no entén el tema nacional. Els espanten els canvis, encara que impliquin una millora segura. En tot cas, la demanda de la Vegueria Penedès té dues raons de pes que no han de fer por a cap defensor del dret de decidir. Una és l'arrel històrica d'aquesta vegueria i l'altra és la voluntat de la gent del Penedès, de l'Anoia i del Garraf de fer-ho realitat. Aquest territori necessita protegir-se de la pressió barcelonina, apropar-ne la gestió a la seva gent i fer-se sentir amb més força en la presa de decisions polítiques que els afecten.

Enguany celebrem a Vilafranca la 7a Marxa de Torxes per la Independència i l'hem estesa al país. Hem de seguir sortint al carrer? Per defensar l'Estatut?

No. La Marxa de Torxes per la Independència està bé perquè, com el seu nom indica, és un acte desacomplexat que reivindica l'estatus d'una nació adulta per a Catalunya, però per defensar l'Estatut i quatre galindaines és millor quedar-se a casa. Quan un presoner demana més hores de pati és que no té cap intenció de fugir i d'esdevenir un home lliure. Les manifestacions per defensar l'Estatut no són més que això: una concentració de presoners catalans que demanen més hores de pati.

per **Jaume Claramunt**
diumenge, 20 setembre 2009

Boicot a LA CAIXA!

Els botiflers de La Caixa estan a les ordres de Losdemonios i Pedrito piscinas

És tan fort que sembla mentida, però si ho explica Vicent Sanchis deu ser veritat.

Aquest dimarts, durant la presentació del llibre ‘Viatge de noces’ de Salvador Sostres a Granollers, l'exdirector del diari AVUI Vicent Sanchis va explicar una anècdota sobre La Caixa a l'audiència que molts encara no coneixíem.

Segons la filtració que Sanchis ha fet pública ara, durant la negociació de l'Estatut diversos dirigents de La Caixa van reunir-se amb Pedro J. Ramírez i Federico Jimenez Losantos. En aquestes reunions, els directius de l'entitat bancària haurien demanat consell als comunicadors espanyols per tal d'aconseguir que la negociació del text estatutari català no passés factura a la Caixa, que concentra bona part del seu negoci a l'Estat espanyol.

Els dos comunicadors espanyols, que llavors centraven la seva artilleria a atiar l'anticatalanisme i desgastar els polítics del Principat, van aconsellar a la cúpula de la Caixa que l'entitat deixés Catalunya de banda i demostrés el seu espanyolisme patrocinant algun símbol ‘nacional’. La resta és història: van seguir el suggeriment al peu de la lletra i La Caixa encara patrocina la selecció espanyola de futbol.

Reproduït de
www.directe.cat

Sr. Montilla: Catalunya no és el vostre “cortijo”

Castella o el seu succedani, l'estat espanyol, només s'ha interpretat al llarg de la història des del paper de “colonitzadors”. Els temps canvien. El món evoluciona. La ciència avança, però, ells segueixen ancorats en l'“imperi hacia Dios”. Aquest viure en el passat i del passat, bo i creient-se la mateixa personificació de Déu, fa que es mantinguin en un estat de bogeria permanent. I, com els boigs viuen obsessionats per adaptar la realitat a les seves particulars al·lucinacions.

De tot plegat, en tenim exemples recents: el discurs de Montilla al Parlament de Catalunya. Sense anar més lluny i segons l'Avui del 30-09-09, el President de la Generalitat advertí a ERC que “no s'apunti a invents independentistes de cap de setmana”. Segons el diccionari, inventar, significa: “Trobar, descobrir, a força d'estudi, d'enginy alguna cosa nova, no coneguda abans”. Així, des de quan la Independència d'una colònia és un invent? I, els referèndums també són un invent? Per tant, a qui sorprèn que la mateixa “democràcia” encara estigui per inventar a l'atrotinat “imperi español”? Aquests socialistes d'importació encara no han superat el feudalisme! Amb tot, la pregunta és: com

ha arribat Montilla a ésser socialista si a la seva terra, encara al segle XXI, no s'ha fet ni la revolució feudal? Això sí que és un “invent”! I, tanmateix, si la Independència, els referèndums i, per extensió, la democràcia són “invents”, d'on han sortit els actuals “demòcrates”? No els hauran pas inventat en algun laboratori de la Meseta? I, l'inventor, no seria pas el nazi de Franco? Per ventura va ésser també ell qui deixà redactades les “tablas de la ley”, és a dir, la indiscutible i intocable “constitución” que tan defensen?

Fet i fet, per ells—els colonitzadors—, només som un poble d'esclaus que no tenim dret, no a inventar, ni a somniar amb la Llibertat!. Així, el senyor feudal que ocupa la presidència de la Generalitat, etzibà a tots els serfs d'aquella cambra: “Catalunya no pot actuar com una criatura malcriada que quan rep la joguina que volia en demana una altra”. “Joguina”, Sr. Montilla? Del que hauria d'ésser la llei magna de Catalunya, en diu “joguina”? Si a vós, a jutjar per la metàfora que utilitzeu, us provoca tan poc respecte, per què l'hauríem d'acatar nosaltres? Li diríeu mai “joguina” a la “constitución espanyola”? És més, aquesta “joguina” —si no em falla la

memòria—, no va ésser sotmesa a aquest nou “invent” del referèndum? En conseqüència, si el referèndum d'Arenys de Munt, no té cap validesa, per què l'ha de tenir el de la vostra “joguina”? D'altra banda, si la majoria de catalans no varem votar el referèndum de la “joguina estatutària” i vosaltres desoïu la nostra voluntat, per què ens tittleu ara de “malcriats”? Voleu dir que no sou sords, cecs i repapiegeu una mica? O és que realment us creieu el “senyor feudal” de Catalunya i heu pres la Generalitat per vostre particular “cortijo”?

Els catalans, Sr. Montilla, podem ésser moltes coses, però, mai uns malcriats! Justament, perquè la nostra cultura ens ha ensenyat a guanyar-nos la vida, repeteixo, a guanyar-nos la vida, i no pas a viure sense vinclar l'esquena i a fer el rapinyaire com la cultura castellana. Nosaltres, no hem practicat mai l'“aceifa”, Sr. Montilla. A més, Sr. Montilla, no intenteu atiar la por anunciant que “perilla la cohesió social”, perquè els autèntics immigrants no hem oblidat les morrades dels cacics, ni els polls, ni la misèria, ni els nadons morts a braços de la meva àvia famèlica. Voleu enfrontaments? Tinguem un debat vós i jo per TV3 per a parlar d'“invents,

aventures o sorpreses independentistes”. Llavors, potser, us adonareu que quan poseu flors a la tomba de Francesc Macià, esteu homenatjant un d'aquests “inventors independentistes”!

Amb tot, precisament, perquè els catalans estem cansats de malcriar espanyols, car com deia el meu mestre Carles M. Espinalt: “no s'ajuda a ningú regalant-li el peix, sinó ensenyant-lo a pescar”, és per això que volem la Independència de Catalunya. Perquè és amb ella que podrem saber, entre altres coses, qui roba a qui, en aquesta Península Ibèrica!. I, parlant de malcriats: per què agafeu els espanyols aquestes rebequeries quan els catalans fem quelcom per a deixar d'ésser colònia vostra? Nosaltres, no ens enfadaríem pas, si demà, decidiu proclamar la Independència de Castella i foteu el camp tots els colonitzadors!

ENCARNA PARREÑO

Deixeble del Prof. Carles M. Espinalt
Especialista en Psicoestètica Directiva
Presidenta del Partit Espinaltià
Doc. d'ident. 46328525q

Està d'acord que Catalunya torni a ser un Estat...?

El dia 13 de setembre de 2009, a Arenys de Munt va celebrar-se una consulta popular on una organització privada, amb el recolzament de l'Ajuntament i múltiples entitats del país, i l'oposició oberta de l'estat espanyol, va adreçar als ciutadans del municipi la següent pregunta: “Està d'acord que Catalunya esdevingui un Estat de dret, independent, democràtic i social, integrat a la Unió Europea?”

Durant els últims anys, la societat catalana ha demostrat una ferma voluntat d'incrementar la seva capacitat d'autogovern i la seva representació pública a nivell internacional. La instauració de la democràcia no ha corregit la persistència del sistema colonialista espanyol sobre la nostra societat implantat el 1714. Ben al contrari, l'estat espanyol s'ha assegurat que el sistema continuï vigent en benefici de la metròpoli castellana.

La consulta d'Arenys, i les moltes consultes que se succeïran a partir d'aquesta, no reclamen només l'opinió dels ciutadans sobre la creació d'un Estat català de dret, independent, democràtic i social, integrat a la Unió Europea. Aquestes consultes demanen implícitament si els catalans volem que l'Estat català sigui reinstaurat, perquè

Catalunya, fins el 1714, era un Estat, com també ho eren Aragó, València i Balears. Molt sovint, per desinformació o propaganda castellana (i així ens converteixen en comtats, o en un apèndix d'Aragó), els mateixos catalans ignorem que Catalunya va ser un Estat, i ho va ser des que Borrell II va declarar la independència respecte dels carolingis. La instauració de la monarquia borbònica, després de 1714, va significar el desmantellament dels Estats aragonès, català, valencià i Balear per la monarquia borbònica, i la implantació de lleis castelles. Aquests són els fets que, implícitament, estan qüestionant les consultes d'Arenys i les que vindran.

Ara només caldria que tots els ciutadans i els nostres polítics fossin conscients i fessin explícits aquests elements en les properes consultes per a, així, evitar que la propaganda malintencionada de l'Estat espanyol pugui desqualificar la voluntat de crear un Estat català tot reduint-la a un atemptat contra la llei, l'ordre i la llibertat vigents.

Només volem que ens tornin el que era nostre.

Joan Cavaller

La foto polèmica

Responsabilitat Lingüística Personal

L'objectiu principal de tota empresa és obtenir beneficis.

Tanmateix, d'uns anys ençà, moltes empreses han pres consciència que el seu rol depassa estrictament els límits de l'activitat econòmica que realitzen i que, de fet, la manera com es relacionen amb els diversos actors que configuren la seva estructura interna (gerents, empleats, accionistes...) o el seu entorn immediat (proveïdors, clients, administracions públiques...) té unes repercussions socials que no han de ser menystingudes. Aquesta presa de consciència ha dut al sorgiment de la Responsabilitat Social Corporativa (RSC), mitjançant la qual les empreses planifiquen i fan públic el seu compromís social i les accions que duen a terme en aquest sentit.

Si passem del terreny econòmic a l'àmbit lingüístic, ens trobem que les llengües, a més de servir com a instruments de comunicació, també desenvolupen moltes altres funcions amb una repercussió social gens menyspreable, com ara descriure amb absoluta minuciositat l'entorn en el qual s'han originat, aportar una visió única i diferenciada del món i, també, esdevenir elements d'identificació col·lectiva i, per tant, eines inestimables d'integració i de cohesió social. En conseqüència, preservar cada llengua hauria de ser, per als parlants, un objectiu inqüestionable, el qual s'assoliria amb un gest fàcil i natural: parlar-la en qualsevol situació en el territori on és la llengua pròpia. Aquest gest, però, és encara una excepció entre els parlants de llengües minorades, els quals tendeixen a passar-se, per norma, a la llengua dominant.

De cara a avançar vers la plena normalització d'aquestes llengües, i a banda d'exigir a les administracions que adoptin polítiques fermes amb aquest finalitat, és important que els parlants, un cop conscients de la situació de minoració, es fixin uns objectius personals per incrementar-ne l'ús. Fent un paral·lelisme amb el món empresarial i la RSC, podem anomenar aquests objectius "Responsabilitat Lingüística Personal (RLP)". En poques paraules, la RLP consistiria en identificar, de manera individual, totes aquelles situacions en què no estem utilitzant el català, classificar-les per ordre de dificultat i, tot seguit, començar a fer servir la llengua en les que ens semblen més fàcils. I un cop assolits aquests primers objectius, podríem reformular la nostra RLP per tal d'afrontar situacions més complexes.

D'aquesta manera, i gairebé sense ni adonar-nos-en, estaríem contribuint a convertir el català en una llengua més usada, més normalitzada. Ens cal un petit esforç i, sobretot, un compromís ferm, però la causa s'ho val.

David Vila i Ros

Llir entre cards. Entre Pétain i Franco

Salvador Sostres

Al carrer Enric Granados, 135. Afrancesat bar que es diu Bon. Demano un suc de taronja i una d'aquestes noietares parisenques, alta i seca i de depilació escassa em diu que li parli en espanyol perquè som a Espanya. Telle quelle. No vol donar-me el full de reclamacions i telefono immediatament als Mossos d'Esquadra, que cal dir que atenen la meua queixa amb promptitud i de seguida arriba una patrulla a restablir l'ordre per la via d'obligar-los a donar-me els fulls de queixa.

Tot té un límit. Aguantem que no ens atenguin en la nostra llengua si com a mínim ens entenen; cosa que en cap país normal no s'acceptaria i només cal veure que a Nova York els taxistes estan obligats per llei a saber anglès. Fins i tot som amables i condescendents amb aquells que educadament es disculpen de no entendre'ns i els fem tota quanta traducció perquè a poc a poc es vagin incorporant. No se'ns pot negar que fem tots els papers de l'auca per ser acollidors i perquè tots plegats tinguem la festa en pau. Però que ens insultin per demanar un suc de taronja en català, això és inadmissible.

Des del Franco que ningú no ens exigia parlar cristiano. Ibé, noies com aquesta t'ajuden a entendre que el col·laboracionisme fos majoritari a la França ocupada. La resistència fou un invent posterior, bellíssim i amb admirables heroïtats certes, però amb una gran dosi de relat. La veritat és que la major part de la França ocupada alçà el braç al cap de 2 dies i que els demòcrates tenien la consideració de terroristes. Noies com la d'ahir -habla en español que estamos en España- expliquen que París es convertís sense gaire recança en el gran bordell del Führer. Que aquest poble de tants covards il·lustres faci el que vulgui amb la seva història, però ja nosaltres tenim els nostres propis feixistes i no ens en calen de forans que vinguin a donar-nos lliçons de geografia. En so de pau i amb respecte, tothom i sempre ha estat benvingut a Catalunya. Però que quedi clar que la nostra llengua és el català i que contra els nazis tenim molta, molta policia.

Postal des del País Valencià

Senyor Frank Dubé,

L'amic J. Guia em diu que necessiteu l'anècdota de l'atracament de què vaig ser víctima (farà ara uns 8 anys) fil per randa.

Fou així:

Sortia jo d'una botiga de llibres prop de l'Estació del Nord, de València), a mitja tarda en hivern i era molt fosc, amb poca llum al carrer. Un jove prim i alt

se'm tira a sobre amb una navalla, que me la posa al coll i em diu, amb veu nerviosa i en castellà, (que jo notí que era d'un valencianoparlant):

- Dame el dinero que llevas, va, dame el dinero o te la clavo...

Més o menys, això em digué. A mi m'entrà un espant però se'm va ocórrer espetar-li:

- Però, tu parles valencià, o no? Per què no atraques en valencià, collons? On anirem a parar, collons?

No el deixí ni pensar perquè vaig continuar dient-li, sense esperar resposta, tot seguit:

- Si som valencians hem d'atracar en valencià, o no, collons? I això que no porte ni un duro, però si atraques fes-ho en valencià, collons!

El jove es quedà plantat, notí que obria uns ulls com uns melons i mentre retirava la navalla del coll començà a dir-me:

- Tens raó, tu...tens raó...

I retirant definitivament la navalla, s'aparta de mi i molt segur em diu:

- Tens raó! Sí senyor!

I se'n va. Jo em quede recolzat a la paret, per no caure i estrenyent el cul per no cagar-me. El jove fa uns passos i de sobte es gira i em diu, fort i segur:

- Tens raó!

I se'n va. Jo, com puc, arribe a l'estació i me'n vaig corrents als serveis. Se m'havia descompost el cos.

Josep Pitarch (Alcalde de Silla)

A casa nostra només poden anar armats els xoriços.

Volem atracaments en català. La llengua és molt important!! (F.Dubé 1983)

(D'"Ostitu, quin país", d'en Frank Dubé).

Quan les putes, els pispes, les monges i els guàrdies civils parlin català serà realment quan tindrem la llengua normalitzada.

Immigració i racisme.

...a l'Àrea Metropolitana de Barcelona els fills de castellanoparlants que som catalanoparlants som minoria, la qual cosa vol dir que la majoria no s'han integrat. M'agradaria equivocar-me. No nego que els catalans tinguem la nostra part de culpa però reconeix que si no n'haguessin vingut tants el català no estaria tan malament. Si no digue'm si us plau en què m'equivoco.

I si 720.000 persones en deu anys a Catalunya no és una invasió si us plau, explicam la diferència entre immigració i invasió. On és la frontera?

És completament cert que es van

omplir les repúbliques bàltiques d'immigrants russos en temps de Stalin, com també el Tibet d'immigrants xinesos. Això ho pots comprovar tu mateix si visites aquell territori.

Com dic en un altre missatge que he començat jo, no els considero els botxins, sinó l'eina.

I, referent a la delinqüència, només deia el que veig: tinc trenta-sis anys i no conec ningú que l'hagin atracat en català. I si als anys setanta haguessis passat per una presó de Catalunya entendries el que dic. I ara és més del mateix. La meua hipòtesi és que quan en un territori arriba més gent de la que el territori té capacitat per a acollir, els que venen de més no troben el seu lloc i les úniques sortides que els queden són el retorn, la mendicitat o la delinqüència. Si m'equivoco digue'm-ho.

I, per últim, que del 2003 al 2008 el tant per % de catalanoparlants ha baixat del 46% al 35% ho diu l'últim sondeig sobre català. I també que de l'actual població de Catalunya un 10% ha arribat en els últims 10 anys.

Arnau

...he tingut la sort de néixer immigrant, casar-me amb una estrangera, de voltar una mica de món i de treballar aquí a Catalunya amb immigrants, i a totes les cultures que conec veig gent racista, en moltes molt més que a Catalunya i m'atreviria a dir que aquí estem per sota de la mitja, però això no treu de reconèixer que en aquest país hi ha catalans racistes (i espanyols ni es digui...), encara que més que racistes diria que amb tics racistes, un tics que s'arreglen amb una mica d'informació i convivència. Jo no demano la perfecció als catalans, però a part de no suportar el racisme i denunciar-lo allà on el veig, trobo que és imprescindible eliminar-los del discurs de defensa del català, perquè us agradi o no us diré una veritat com una casa: EL FUTUR DEL CATALÀ ES EN MANS DELS IMMIGRANTS, agradi o no la immigració (aquí i a tot el planeta) és inevitable i encara augmentarà molt més, i la realitat es només una, si els immigrants adopten el català la llengua te molt futur, si els immigrants es neguen al català la llengua es morta. Per això i per tal de guanyar aquesta batalla es imprescindible netejar de qualsevol mena de racisme el nostre discurs, hem de saber jugar les nostres cartes, el català es una llengua i una cultura inclusiva, el castellà i tot el que es espanyol es exclusiu

Evidentment hi han moltes més coses a fer, una la sabem tots, en català sempre!! perquè que els immigrants adoptin el català es a les nostres mans.

Toni (de "Sempre Català").

Immigrants per la Independència catalana

Al País Valencià el problema no és el valencià, és el País. El sentiment nacional de la majoria dels valencians és espanyolista i m'atreveria a dir que els més espanyolistes els podeu trobar al País Valencià i molts d'ells parlen valencià i voten al PP o al PSPV. El nacionalisme valencià és testimonial, el nacionalisme espanyol és majoritari, agressiu i anticatalà. Amb aquest panorama (País?) allò que signen PP, UGT i CCOO no em sobta gaire. Només tenen un inconvenient; encara hi ha molta gent (la majoria) que parla en valencià, sobre tot als pobles. És una incomoditat que a poc a poc s'aniran traient de sobre.

R: ...estic d'acord, en la descripció, però la teva explicació és estrictament derrotista, és a dir, no creativa. Ho veus fosc i punt. Per tant, per a mi, això que dius és cert però també incorrecte.

Marx deia que els filòsofs ja han descrit prou el món, ara el que calia és canviar-lo.

Però clar, veure com s'ensorra pot ser més còmode, més teatral i fins i tot més estèticament decadentista.

Problema nostre és viure negats sota tics derrotistes, n'anem plens fins a la coroneta, i així és impossible no sols guanyar sinó ni tan sols avançar. Pensem mal, pensem d'una manera desastrosa i desastrada. No hi ha visió de COM redreçar, simplement perquè la nostra gent ni hi pensa, està massa ofuscada queixant-se!

Com de costum, els nostres viuen en el plany i no en el COM, viuen en la inacció i no en l'acció, en la mandra desorganitzada i no en l'organització. Això vol dir que no hi ha matèria de líders, de capdavanters. No hi ha idees ni tremp, sols una buidor derrotista. Els derrotistes farien un bé a Catalunya callant, si no volen pensar més enllà.

El que m'agradaria sentir a mi -i no sent quasi mai a independentistes catalans, mal símptoma!-, perquè és el que necessitem per vèncer és coses com aquestes:

"Un guanyador mai no abandona i qui abandona mai no guanya" (Llei de Vernon).

"La història ha demostrat que els guanyadors més notables normalment es trobaven obsta-

cles punyents abans de triomfar. Vencien perquè es negaven a descoratjar-se per llurs derrotes" (B. C. Forbes).

"L'èxit no és final, el fracàs no és fatal: és el valor per continuar allò que hi compta" (Winston Churchill, 1874-1965, estadista maçó i assagista anglès).

"Considera iguals el plaer, el patiment, el guany, la pèrdua, la victòria, la desfeta: consagra't íntegrament a la batalla: defugiràs així l'error" (El conductor del carro al Bhagavad Guita 2:42, llibre sagrat hindú, l'Índia, ca. s.V-II a. C.).

"Sols triomfa al món qui es lleva i cerca les circumstàncies, i les crea si no les troba" (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

"Si adés pensau que podeu, o adés que no, normalment hi encerteu" (Henry Ford, 1863-1947, gran industrial estadounidense).

"Elsampions saben que l'èxit és inevitable, que no hi ha res com el fracàs, sinó sols la reacció consegüent. Saben que la millor manera de pronosticar el futur és crear-lo" (Michael J. Gelb).

"Si vols triomfar, dobla la teva taxa de fracàs" (Thomas Watson, ca.1620-1686, escriptor anglès).

"Els qui se solen prendre les coses de broma, per regla general solen ser vençuts per qui se les prenen seriosament" (Felipe Mórete).

"Ajornar una cosa és l'assassí natural de l'oportunitat" (Victor Kiam, 1926-2001, home de negocis nord-americà).

"Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l'energia descontrolada; el pla meditat per damunt l'embranchida improvisada; el realisme sobre el romanticisme" (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- †1943, Brasil, escriptor austríac).

"És menester de resistir sempre. Hom no queda mai vençut del tot. Si ja no queden més mitjans d'acció, queda el miracle, l'inesperat, la Providència. Josué detingué el sol: era un militar de debò" (A.E. H. Maurois, 1885-1967, escriptor francès).

L'horitzó està tancat, però sobretot perquè no pensem gaire en maneres d'obrir-lo.

"Un esperit amatent multi-

plica les seves forces de manera increïble; aprofita el temps en atresorar sempre cabal d'idees; les percep amb més claredat i exactitud i, finalment, se'n recorda amb més facilitat, a causa que, amb l'atenció contínua, aquestes se li van col·locant de natural al cap d'una manera ordenada. Els qui hi atenen fluixament, passen l'enteniment per distints indrets alhora; ací, reben una impressió; allí una altra ben diferent; van amuntegant cent coses inconnexes que, lluny d'ajudar-se mútuament per aclarir-se i ser-hi retingudes, es confonen, s'emboliquen i s'esborren entre si" (Jaume-Llucià Balmes, 1810-1848, filòsof català).

"Els homes més reeixits al final són els qui fan de l'èxit el resultat d'una creixença constant... És l'home qui prudentment avança pas a pas, i la ment del qual va adquirint més perspectiva - i progressivament és més capaç d'entendre qualsevol tema o situació - tot perseverant en allò que sap que és pràctic, i concentrant-hi el seu pensament: és tal mena d'home el qui està resolt a reeixir al més alt nivell" (Alexander Graham Bell, 1843-1922, científic, inventor i logopeda escocès-nord-americà).

Benvolgudes amigues i amics:

Us informem que el passat dimecres, dia 9 de setembre del 2009 (09/09/09), hem estrenat el nou lloc web dedicat a la vida i obra del filòsof de la història Alexandre Deulofeu Torres (1903-1978) a l'adreça <http://deulofeu.org>

Alexandre Deulofeu va estudiar química i farmàcia, i fou gran amic de Salvador Dalí.

Fou escollit regidor republicà de Figueres i esdevingué alcalde accidental durant els inicis de la Guerra Civil del 1936-1939, on es dedicava a evitar enfrontaments, saqueigs i persecucions.

Va romandre com a sanitari al front i posteriorment va passar a l'exili, on va començar a dissenyar una teoria cíclica dels imperis i de les civilitzacions, que el seu amic Francesc Pujols batejà com «La Matemàtica de la Història».

Aquesta teoria li va permetre vaticinar, a la fi de la Segona Guerra Mundial, que en deu

anys l'Alemanya vençuda es posaria al capdavant d'Europa, mentre que els imperis francès i anglès entrarien en decadència. Posteriorment, als anys cinquanta va anunciar que, pels vols de l'any 2000, la Unió Soviètica s'esfondraria, alhora que les dues Alemanyes es reunificarien.

Obsedit pels bressols de les civilitzacions, durant l'exili i posteriorment, també va verificar les dates de consagració de les diferents esglésies i runes romàniques fins a afirmar que l'art romànic va iniciar-se entre les contrades de l'Empordà i el Rosselló, corresponent aquest art al que ell anomena el inici del segon cicle de la civilització europea occidental.

La més gran preocupació d'Alexandre Deulofeu era assolir la pau mundial, abans amenaçada per la Guerra Freda i posteriorment per altres conflictes. Tenint en compte les seves prediccions va prendre contacte amb un militar veneçolà de l'OTAN per tal de difondre les seves teories en aquest organisme, tot convenent del fet que la Unió Soviètica cauria sense lluita. Aquest mateix militar veneçolà va difondre llavors la teoria deulofeuniana en l'Escola de Guerra de l'OTAN de París. Deulofeu afirmà que el coneixement mundial de la seva teoria era necessari per tal d'aconseguir que les anades i vingudes de les civilitzacions i dels imperis, fins ara violentes, esdevinguessin pacífiques, i que la Humanitat podia trencar així el determinisme aparent d'aque-

sta teoria. Alhora era un gran reivindicador de les confederacions europea i mundial, com a culminació del projecte polític planetari.

En un altre dels seus vaticinis, consta el d'afirmar que el proper any 2029 s'acompliran els 550 anys de vida de l'Imperi espanyol, la qual cosa, tenint en compte que, segons la seva teoria, la vida promig dels imperis és precisament de cinc segles i mig, pot ser que el 2029 sigui la data de la conversió del dit imperi espanyol en un conjunt de pobles independents dins d'Europa.

Cap a la fi de la seva vida, va prendre contacte amb l'intel·lectual argentí Abelardo Gabancho, que va convidar Deulofeu a l'Argentina, on impartí conferències amb gran èxit de públic. De tornada a Catalunya, Alexandre Deulofeu morí el desembre del 1978, sense haver obtingut el reconeixement que l'acadèmia li va negar.

Aquest nou lloc web està disponible en dotze idiomes. Pretén alhora facilitar l'estudi de la teoria cíclica de Deulofeu i donar a conèixer els seus ideals.

http://www.avui.cat/cat/notices/2009/09/el_casal_argenti_de_barcelona_insta_els_estrangers_a_apostar_per_la_independencia_de_catalunya_72568.php

<http://www.antiblavers.info/forum/viewtopic.php?id=2039>

La pepera Angela Seguí defensa el corrupte Matas i diu que tot és qüestió d'enveja

Matas...lo que nos faltaba por saber

NOTA DEL INMUNDO.- Según el digital ciutat.es, el único cuya cabecera es en catalán y se escribe en castellano, dirigido por la "genial" Angela Seguí...lo que nos pasa ..es que tenemos envidia cochina a Matas...Manda "guevos" señora Seguí...manda narices señor Adsuara...¿pero de dónde saca Cinto Farrus a estos personajes?...En una isla, donde el personaje más conocido durante años fue un contrabandista...no es de extrañar que ahora, para algunos, lo sea un auténtico sinvergüenza

Reproduït de www.elinmundo.es

Els herois nazis d'El (In)Mundo

Cada diari, que pertany a un grup més gros de comunicació, té al darrera una posició política: un segell inconfusible.

Doncs avui us parlem precisament d'això, dels segells de 'El Mundo'! Hem descobert al blog d'un dels guionistes de n'Andreu Buenafuente i company des de fa molts anys d'en Berto, Rafel Barceló, quina col·lecció regala aquest setembre (com la majoria de diaris en aquest mes) el rotatiu de Pedro J. Ramírez. Les peces que per fascicles adquireixen els compradors de El Mundo són segells de la segona guerra mundial. Fins aquí tot seria correcte però el fet més greu és el tractament que reben els segells. Podem veure com, ja sense cap mena de vergonya, el diari espanyol de dretes es treu la careta:

Aquí observem uns segells nazis que el mateix diari titula com 'Los héroes del Reich':

Ara, en canvi, observem la diferència de to amb els segells soviètics. Si uns eren 'herois del tercer Reich' els altres són simplement uns manipuladors i fan 'propaganda soviètica'. Realment, a El Mundo de dissimular en saben ben poc. Mireu!

Com molt bé diu el nostre company Rafel, pot ser que hagi estat un simple error però fa tuf a naftalina.

Reproduït de www.directe.cat

L'organització espanyola de gent gran n'expulsa la secció catalana

La fa fora perquè va criticar l'anticatalanisme del president de l'entitat espanyola

La Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (FATEC) ha estat expulsada de la Confederación Española de Organizaciones de Mayores (CEOMA). L'anticatalanisme és el mòbil del cas i l'origen es remunta en unes declaracions que el president de la CEOMA, José Luis Méler, va fer el desembre del 2008 en un programa de ràdio. L'explicació cronològica dels fets s'inicia llavors, quan Méler criticar a l'espai setmanal 'El Observatorio del Mayor' a Ràdio Onda Madrid la despesa del Govern de la Generalitat en política lingüística assegurant que amb aquest pressupost es podria resoldre el finançament de la Llei de la Dependència. "El Govern català es va gastar l'any passat [2007] 157 MEUR i amb una quarta part de la despesa de Catalunya en política lingüística es podria finançar la prestació econòmica prevista a la Llei de la Dependència per a tots els Grans Dependents catalans pels quals el Govern català anuncia que no té finançament" va declarar Méler i va arrodonir-ho amb una pregunta retòrica: "Què volem, més política lingüística o més atenció a les necessitats d'una llei com la de la Dependència, que va prometre l'oro i el moro?", segons informa directe!cat.

Aquestes declaracions van ofendre la FATEC i va demanar-ne les corresponents disculpes. Méler, sense cap intenció de disculpar-se, va enviar una carta a la FATEC en la que considerava que les seves declaracions havien provocat una "injusta indignació" i que l'únic objectiu és "la defensa dels interessos de les persones grans, que és l'objectiu principal de la nostra Confederació". Més tard, en una assemblea que va tenir lloc el 15 de juliol d'aquest any, 27 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions van sentenciar l'expulsió de la FATEC per provocar un "evident perjudici a les activitats de la CEOMA".

Com a apunt final cal explicar que els 157 MEUR de què parlava Méler corresponen a la suma de totes les partides del conjunt de departaments de la Generalitat a efectes relacionats amb la llengua catalana i que la secretaria de Política Lingüística de la Generalitat només compta amb un pressupost de 30MEUR.

Guillem Uàl-laç

Ens costa massa anar-nos-en de les organitzacions espanyoles en tots els àmbits: sindicals, esportius, culturals, de gent gran, associacions empresarials, oenagés... Vaja! ens

costa tant que si no ens expulsen hi restem per sempre. Sembla que hi estiguem enamorats. Potser és que ens va la marxa. O ens ha anat fins ara. L'enhorabona a la FATEC per respondre a aquest nostàlgic de l'imperi hispànic i ànims a la resta d'entitats, clubs, fundacions i tota mena d'associacions i grups que estiguin federats, confederats, coordinats o associats a una organització d'àmbit hispànic per a què agafin la maneta de la porta de sortida i marxin sense haver d'esperar a la propera Declaració de Independència.

albesenc

Doncs que be, és un bon començament. I per què no ens expulsen d'Espanya?

Excel·lent notícia! Tot i que, perquè el Sr. José Luis Méler no mira abans tot el que es gasta l'estat espanyol en promocionar el castellà? Crec que s'espantaria de la cifra. Fantàstic! La gent gran catalana ja no és espanyola! Ara fem la resta.

Famulus

Aquesta és una d'eixes notícies que haurien de fer-nos escriure cartes al director a tots els diaris per anar posant a l'abast de TOTHOM qui és Espanya. Jo ja n'he fet una!

Espanya i els tancs

L'escriptor anglès Martin Amis explica en el seu últim llibre, El segundo avión, acabat de publicar per Anagrama, uns dies que va passar al costat de Toni Blair, seguint-lo a tot arreu. Un dels dies, Blair el va dedicar a carregar amb duresa contra la política secessionista dels nacionalistes escocesos. "És desastrosa en les seves conseqüències i reaccionària en el seu esperit", va dir. No va dir res de tancs. A l'hora de debatre contra els independentistes d'Escòcia parlava de diners i d'idees. És a dir, d'arguments. Absolutament discutibles, per descomptat. Però cap esment als tancs.

Eslovènia

Com a periodista, vaig tenir

ocasió de viure la campanya del referèndum per la independència d'Eslovènia. Els eslovens independentistes i els eslovens contraris a la independència parlaven sobretot d'economia. Més que no pas de sentiments. Però a l'altra banda de la ratlla, els serbis –i també els croats, llavors!– parlaven fonamentalment de tancs. Els independentistes van guanyar el referèndum. I darrere van arribar els tancs. Va haver-hi morts i després, a l'altra banda de la ratlla, va començar una guerra terrible. I, al damunt, avui Eslovènia és independent.

Espanya

Quan discuteixen –apassionadament– sobre la inde-

pendència d'Escòcia o del Quebec, els partidaris de la unió amb la Gran Bretanya o amb el Canadà fan servir sobretot arguments econòmics i polítics. I els partidaris de la independència, també. No parlen de tancs. Per contra, als Balcans, encara que es parlés d'economia i política en els primers processos secessionistes, sempre hi havia present l'ombra dels tancs. Ja se sap que cap Estat, en principi, vol reduir el seu territori. Toni Blair no vol la independència d'Escòcia. Però no parla de tancs. Espanya ha de decidir a quin tipus de països vol assemblar-se. Als que parlen de tancs o als que no en parlen. Ni s'ho plantegen

Vicenç Villatoro

Crònica - Col·lectiu Joan Crexell

TV3: Comencem de nou

Si alguna cosa ha encertat la nostra televisió és l'eslògan 'Comencem de nou'. Perquè tot i l'èxit dels seus informatius, líders d'audiència, calia que l'efecte Sàez-Terribas arribés. I sembla que ara, sense hipoteques del passat, és el que es comença a endevinar en la nova programació.

És evident que una nació, una cultura i una llengua com la nostra, a més de l'eix fonamental i irrenunciable de la immersió lingüística, necessita també l'arma essencial de sensibilització nacional del segle XXI que és la televisió. TV3 ha estat, amb els seus claroscurs, l'eina de cohesió nacional i creació d'imaginari col·lectiu més potent de què ha disposat el país. I per això, des dels més diferents interessos polítics i empresarials s'ha intentat encerclar-la i disminuir-la. Per aquest motiu, tot i les crítiques que farem, és molt necessari que la nostra societat civil i els sectors econòmics i culturals del país donin suport a les nostres televisions.

TV3, tant a l'època del pujolisme i del Dragon Khan del primer tripartit, com ara al govern del president Montilla, no ha estat utilitzada nacionalment tant

com es podia haver fet. Hem deixat actuar els seus professionals amb independència i sense tenir en compte les seves etiquetes polítiques. I això, possiblement és bo per l'ètica periodística, per la pluralitat del país, però com sempre, el català hem actuat amb el lliri blanc a la mà. Només cal veure què ha passat a EITB en uns pocs mesos: la televisió basca ha estat presa per terra, mar i aire per professionals de TVE i La Ser. Sense complexos, estan espanyolitzant la televisió basca.

A Catalunya no hi ha el pacte antinatura i nacionalista espanyol d'Euskadi, i la presència d'ERC, d'una part majoritària d'ICV i els sectors catalanistes del PSC impedeixen una actuació a la basca. Però cal estar alerta.

La cadena pública catalana té la funció de defensar una llengua, una cultura i una nació escapçada, encara més ara que una sèrie de factors polítics i tècnics estan reduint TV3 a una televisió estricta pel Principat. En canvi, qualsevol canal de producció espanyola opera sobre el nostre territori. També, doncs, en el camp dels mitjans de comunicació, Catalunya necessita sobirania per

poder operar lliurement.

TV3 necessitava començar de nou i n'esperem molt. Només estem a un any de revalidar el projecte del tripartit o obrir noves opcions, com podria ser una majoria nacional. I TV3 pot ser un dels factors clau en la decisió dels nostres ciutadans, i el començar de nou ha de ser entendre la funció de creació d'imaginari nacional que té com a eina fonamental audiovisual, davant l'allau d'imaginari col·lectiu espanyol i 'friki' que cada dia entra a casa nostra mitjançant la 'caixa tonta'.

Comencen a veure's signes positius: la renovació, en part, dels telenotícies, amb bons corresponsals com Anglada,

Bassas o Galí, que obren la nostra televisió a la globalització en directe, tot i que encara queden les rèmores de les informacions de Roure, que desprestigiaven una televisió feta a l'Europa Occidental. La nova programació inclou el nou Àgora i multitud de programes nous, alguns d'ells per popularitzar i formar en la nostra llengua. A més del sempre interessant punt de vista de Miquel Calçada a l'exterior i una programació d'entreteniment que pretén ser líder sense caure als "grans hermanos" i altres subproductes d'aquesta mena.

Segur que Sàez i Terribas, a pocs mesos de les eleccions, rebran tota mena de pressions, però TV3, la nostra televisió nacional, hauria de quedar al marge d'aquests esdeveniments polítics. Hem de ser tots conscients que tenim poques eines, i les que tenim cal que actuïn amb el màxim d'independència i consens possible. No demanem que facin com les televisions espanyoles, que sí que són coherents i tenen sentit d'estat, però almenys, que TV3 posi per davant els interessos de la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra nació.

Barcelona - Dilluns, 21 de setembre

El govern aragonès negocia la recepció dels canals catalans a la Franja

Possibilitaria que els franjolins continuessin veient TV3 i C33 després de l'apagada analògica

L'apagada analògica que es produirà a l'Estat espanyol a principis del 2010 podria deixar la Franja de Ponent sense la recepció dels canals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) - TV3, C33, 3/24, 300- que ara s'hi veuen gràcies als repetidors del senyal analògic actual. Un d'aquests repetidors és propietat de l'Ajuntament de Fraga i malgrat que els fragatins van fer una recollida de firmes per tal d'assegurar-se que el consistori en continués garantint la recepció, de moment no ha mostrat la voluntat perquè sigui així. Ara però, la consellera aragonesa de Ciència, Tecnologia i Universitat, Pilar Ventura, ha assegurat aquest cap de setmana que el govern aragonès està negociant la recepció del senyal digital dels canals de la CCMA. Per això, té previst sol·licitar una

autorització de la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions per a permetre sobrepassar els límits del Principat d'aquest senyal.

Tal i com informa el diari La Mañana,

la consellera va assegurar que entenia la inquietud dels aragonesos que estan acostumats a veure els canals autonòmics catalans en analògic i veuen com aquest hàbit perilla amb el canvi a la TDT. Per això ha assegurat que el govern aragonès treballa per solucionar-ho i de moment ha elaborat un estudi sobre els equipaments necessaris per a poder captar el senyal de la Televisió de Catalunya a l'Aragó així com els emplaçaments on haurien d'ubicar-se. Aquestes actuacions, però, no són suficients sense l'autorització expressa de la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions. Malgrat tot, els tràmits ja han començat.

Memòria i oblit d'una Guerra

La presidenta del Consell ha assistit a la preestrena de la segona temporada que emet Televisió de Mallorca

La presidenta del Consell, Francina Armengol, ha assistit a la preestrena del primer capítol de la segona temporada de la sèrie documental Memòria i Oblit d'una Guerra, de Televisió de Mallorca, que ha tingut lloc a la Biblioteca Can Sales de Palma.

Armengol s'ha dirigit al públic per destacar l'èxit de la primera temporada i felicitar els productors de la sèrie i de la cadena. La presidenta del Consell s'ha mostrat especialment commoguda per trobar-se en el que va ser "testimoni mut de la repressió", la presó de dones de Palma i que protagonitza el primer capítol de la sèrie, "Can Sales, presó de dones". Encara que, ha afegit Armengol, "hi ha d'haver lloc per a l'esperança i la millor mostra la trobam en aquest espai, Can Sales, abans espai de

repressió i tortura i avui espai de cultura i coneixement".

A la presentació, Armengol ha estat acompanyada per la directora general de Ràdio i Televisió de Mallorca, Marisa Goñi; la consellera d'Afers Socials, Promoció i Immigració del Govern de les Illes Balears, Fina Santiago; i la professora de Dret Internacional Públic en la UIB, Margalida Capellà; a més dels autors de la sèrie.

Armengol, Santiago, Goñi i Capellà

Consulta a Arenys

Que si només han votat el 40% del cens a Arenys de Munt segons tele 5, i que a la resta, el 60%, n'han passat olímpicament perquè no ho entenen o no ho volen entendre. Possiblement també perquè no els dóna la gana, per ignorància o perquè ja sabem qui son, tenen la desgràcia de pensar només en espanyol.

Aquests nouvinguts que no us identifiquen amb el poble català, els de la ignorància política, els que ens heu imposat el castellà a Catalunya *por cojones*, per mi ja podeu marxar tots, no us necessitem per res. A part, hi ha allò que en diuen respecte. Catalunya us ha respectat i acollit quan a la vostra terra eren uns moments de gana i xapó, per tots els que s'han integrat a Catalunya, que desgraciadament no son majoria. L'exemple d'Arenys un 60% que no han votat. Son els que no porten la Catalunya al cor, la Catalunya que us ha acollit i respectat, cosa que no teníeu a la vostra terra, la Catalunya espoliada per l'*Imperio* i, amb tot, us ha donat comprensió i tot el que tenia. Una Catalunya privada de llibertats i odiada pels mateixos republicans espanyols, acollia als quasi morts de gana de l'Espanya profunda, maltractada pel caciquisme.

Aquests, desgraciadament, molts continuen pensant en espanyol. Continuen essent de *su tierra* al marge del sentimentalisme, em costa entendre-ho i us posaré un exemple: si jo m'hagués trobat a Catalunya amb el fet d'haver de passar per les misèries que heu passat vosaltres, circumstàncies aquestes que m'haguessin obligat a traslladar-me a Andalusia, per exemple, i allà, m'hagués trobat tot el que heu trobat vosaltres a Catalunya... per mi, *viva Andalusia*. Si no enteneu això, teniu un greu problema d'hispanitat imperialista crònic molt greu, pràcticament únic al món, o és que només enteneu la veu i les ordres del cacic?

Joaquim Pugnau Vidal.

Carretero es posa com a fita mínima treure 10 diputats per Reagrupament

Assegura que farà tot el possible per evitar la repetició del tripartit a la Generalitat

Si només fa quinze dies Joan Carretero, líder de Reagrupament, assegurava que la nova formació política seria present a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, ara ha assegurat que "si traïem menys de deu diputats, haurem fracassat". L'ex-militant d'ERC i exalcalde de Puigcerdà ha afegit que Reagrupament farà "tots els possibles perquè el tripartit no es repeteixi" perquè "desnacionalitza el país" i ha assegurat que no formarà part del govern "si no tenim majoria absoluta". En declaracions al programa Actualitat viva de Comunicàlia, el líder independentista ha explicat que el seu objectiu és aconseguir que "tots els grups, grupuscles i grupets

de l'independentisme més nostrat reflexionin que tots junts podem anar més lluny". Durant aquesta intervenció televisiva Carretero ha aprofitat per qüestionar

l'independentisme d'ERC i Convergència ja que, segons ell, són "partits que no fan res que trenqui l'status quo" i ha afegit que "un partit independentista no pot votar mai els pressupostos generals de l'Estat, perquè consagren un espoli fiscal del 2008 de 21.000 milions d'euros".

Finalment, pel que fa referència al "festeig" que està protagonitzant les darreres setmanes amb el president del FC Barcelona, Joan Laporta, va ironitzar contestant: "és com si em pregunta: 'Què li sembla aquesta noia?', i li responc: 'Excel·lent'; i algú li demana a ella: 'Què tal aquest?', i respon: 'No està malament'".

Ofensiva dels falangistes del PP - PSOE contra la llibertat de criticar els borbons

La befa del regidor de Maó a la infanta li pot costar una multa

Segons el capítol del Codi Penal dedicat als "Delictes contra la Corona", les presumptes **injúries del regidor** d'Educació de Maó, **Joan Carles Villalonga** (PSM), a la infanta Helena de Borbó durant un concert en què cantà una cançó en què li deia "puta berganta", podrien arribar a costar-li entre 4 i 20 mesos de multa, a raó d'una quota diària calculada en funció dels seus ingressos.

El portaveu del PP a l'Ajuntament de Maó, Juan Manuel Lafuente, acusà ahir Vilallonga d'"ofendre, amb la seva ideologia radical, la majoria de maonesos, ja que ni la lletra de les seves cançons ni la manera de gestionar l'àrea de Joventut serveixen d'exemple per a la població".

El president del Consell, Marc Pons

(PSOE), també intercedí en la polèmica

i no dubtà a censurar "certs plantejaments que en absolut puc compartir o en els quals, almenys, jo **no incorreria en cap cas**. El respecte a les persones ha d'imperar en tot moment".

El batle de Maó, Vicenç Tur, afirmà ahir que l'actuació de Vilallonga no suposarà l'assumpció de "**cap tipus de mesura**", perquè "afecta el passat, quan no era regidor de l'Ajuntament". Això sí, avançà que d'ara endavant li demanarà "el màxim respecte com a càrrec públic".

El PSM sortí en **defensa de la llibertat** creativa de Vilallonga. El portaveu dels nacionalistes de Menorca, Manel Martí, remarcà que "qui canta és un reconegut músic, no un càrrec públic. Anam malament si els activistes culturals han de ser menyspreats per la seva militància".

Reproduït de www.dbalears.cat

El corrupte Millet està vinculat al PP i a FAES

Arran del cas Millet, les tertúlies espanyoles van plenes de rumors i falsedats per atiar l'odi al Principat: als mitjans de la caverna no els ha fet falta ni un instant per associar l'escàndol del president de l'Orfeó Català amb la suposada corrupció que impregna tota la burgesia catalana. Segons l'argumentari que gasten ara els mitjans de Madrid, la malversació de Millet només és la punta de l'iceberg del que amaga el catalanisme. En aquest sentit, els més creatius ja han utilitzat l'escàndol per associar independentisme amb corrupció.

El cas és que, més enllà de l'època de militància convergent, Fèlix Millet era amic

personal de José María Aznar i des de 2003 ha format part del patronat de l'Institut Catalunya Futur, la secció regional de les FAES al Principat. També cal recordar que

aquestes pràctiques corruptes es desencadenen a partir de la donació extraordinària de 3 MEUR del Govern d'Aznar al Palau de la Música. Només després d'aquell 'regal' d'Aznar comencen les investigacions d'Hisenda per detectar pagaments irregulars i les ja cèlebres caixes fortes plenes de bitllets de 500 euros.

De manera que els fets són clars: abans d'associar catalanisme amb corrupció cal recordar que els milions d'euros malversats i les pràctiques corruptes de Millet tenen un sol origen: Madrid, i en concret, el Partit Popular.

Reproduït de www.directe.cat

Objectiu: 489.000 abstencionistes

Si alguna cosa va quedar clara en la constitució de Reagrupament com a plataforma electoral va ser que el seu líder, Joan Carretero, té les coses molt clares. El full de ruta del metge de Puigcerdà és clar i transparent com l'aigua. I, això, en temps foscos i d'ambigüitat política és d'agrair. L'objectiu de Reagrupament no és altre que la independència i el vector que Carretero ha traçat sobre el mapa indica que la millor manera d'arribar-hi és la línia recta.

La sortida d'Esquerra de Carretero i l'èxit de Reagrupament malgrat no tenir cap plataforma mediàtica favorable només s'explica perquè existeix una desafecció política entre amplis sectors del nacionalisme. Tothom ha vist que la via del peix el cove ha mort i que de res servirà el nou Estatut -el retall o no el Constitucional. Cap de les fórmules de relació amb Espanya que, primer CiU i després ERC, han proposat quan han estat al govern de la Generalitat s'ha demostrat vàlida. El missatge, doncs, és clar. Les vies intermèdies no són possibles i l'únic camí que queda és la independència que, com diu Salvador Cardús, "és l'única solució possible i ho sap tothom".

Un cop definit el missatge i triat el camí, la principal dificultat de Reagrupament serà convèncer a la gent que el seu és un projecte seriós. Els antecedents de divisió de forces en el camp de l'independentisme no conviden precisament a l'optimisme. Ni Nacionalistes d'Esquerra, ni el PI van aconseguir en el seu moment cap bon resultat electoral. Aquestes dues formacions, malgrat presentar-se amb un missatge renovador respecte Esquerra i Convergència,

no van saber trobar el seu mercat electoral.

Però el mapa d'electors és ara mateix molt diferent que als 80 i als 90. I d'això Carretero n'és molt conscient. El metge de Puigcerdà sap que en els darrers sis anys les formacions nacionalistes han perdut 489.000 vots. I la previsió, tal com estan ara mateix les coses, és que Esquerra en torni a perdre i Convergència no reculli aquests descontents. Si a això hi afegim nous votants joves, més partidaris de les opcions valentes que de les tradicionals, el mercat de Carretero ja és molt gran. Potencialment, si les coses anessin molt bé, es podrien convertir en la tercera força del parlament i convertir-se en la frontissa per unir, per primera vegada en democràcia, tot el nacionalisme català. I tot això, de moment, sense Joan Laporta.

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

La falangista del PP, Camacho, anuncia una ofensiva franquista i genocida contra el català

Camacho: "El PP no permetrà que el català sigui la llengua vehicular a l'escola"

La candidata i líder del PPC diu que la formació defensarà "la Catalunya de tots i cada un dels catalans, a diferència dels independentistes".

Alícia Sanchez Camacho ha estat proclamada avui candidata a la presidència de la Generalitat pel Partit Popular, primera formació que presenta oficialment el seu cap de llista quan encara queda un any per les eleccions.

Camacho, que s'ha presentat a la Farga de L'Hospitalet davant uns dos mil militants i acompanya dels principals líders de la formació -Mariano Rajoy, Maria Dolores de Cospedal, Anna Pastor i Pío García Escudero-, ha recuperat un dels tradicionals discursos del partit. La candidata ha assegurat que el PP "no permetrà que el català sigui la llengua vehicular a l'escola".

La líder del PP català, després d'una setmana marcada pel referèndum d'Arenys de Munt, també ha manifestat que des del PP defensaran "la Catalunya de tots i cada un dels catalans, a diferència dels independentistes". I ha afegit: "Presentem el projecte del PP, una Catalunya que miri cap a fora, cap a Espanya i Europa, no cap a dins, com passa ara. La Catalunya que coneixeu és la de la llibertat, no la que volen

els independentistes".

"Els catalans necessitem replantejar un projecte polític, el de la maduresa. Han passat 30 anys de la nostra democràcia, i tenim el millor autogovern d'una Espanya plural", ha conclòs la candidata. Una feina suposadament menys costosa des que CiU ha deixat vacant l'espai de la centra-dreta quan ha decidit "alimentar debats rupturistes", segons a líder del PPC.

Camacho ha ironitzat afirmant que el tripartit és l'únic govern que es manifesta "contra sí mateix", en referència a la polèmica de la cantant Noa.

Reproduït de www.singulardigital.cat

El PSOE-PSC, cau de malfeiners vividors

En Joan Rangel nomenà l'Eduard Planells com a sots-delegat del govern espanyol a la província de Barcelona. En Planells desorganitzà tota l'administració estatal a Barcelona, especialment el departament d'estrangeria que li agradava gestionar personalment fins al mínim detall. L'estiu del 2007 es va saber el perquè: fou imputat per irregularitats i arbitriarietats en la concessió de determinats permisos de residència amb implicacions de màfies de l'est d'Europa. Tot això després de portar la gestió dels permisos per a estrangers a un carreró sense sortida amb acumulacions gegantines de documentació que arribà a tramitar-se amb més d'un any de retard i amb el consegüent perjudici per als treballadors i per als empresaris.

Inexplicablement la sentència encara no és pronunciada. De seguida en Rangel es rentà les mans i declarà que ell no coneixia a Planells. Fa molta gràcia que per al càrrec més important nomenàs algú que no coneixes, però com ens regim per l'omertà ni la premsa ni els partits polítics retraguieren res a Joan Rangel que avui encara gaudeix del càrrec de virrei. Penseu que quant en Corbacho era president de la diputació provincial de Barcelona ja es tragué de sobre en Rangel i per ço el posaren de virrei. El més divertit de tot és que en Planells fou salvat ipso facto pel Joan Clos (ministre d'Indústria i abans batlle de Barcelona) que el premià amb un bon sou com a director administratiu de la "Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones". Poc després el govern borbònic es desempallegà d'en Clos i el desterrà a Turquia per a què deixés de ficar la pota. Un altre brillant titular del ministeri d'Indústria fou en Montilla que assolí que la televisió de Catalunya deixés de tenir garantida la emissió als Països Catalans. Sempre eren catalans els ministres d'Indústria (també Anna Birulés i Josep Piqué) perquè per a un govern castellà no hi ha res com que sigui un català qui decideixi esclafar les empreses i les iniciatives catalanes, establir a Madrid les seues socials i impedir el creixement de Catalunya i de la seva indústria. Poden dir: no som nosaltres, que el ministre era català.

Bé en Montilla abans de ministre d'Indústria també fou president de la sobrefinançada diputación de Barcelona (DIBA), el càrrec polític amb el sou més alt del regne (per sobre del President i del president del govern espanyol). Un càrrec que ara ocupa el marit de la Manuela de Madre. Sabeu el conte del poble desgraciat? Un altre dia ho tornaré a explicar per a què els nens quan creixin no cometin els errors que nosaltres estem cometent. President, Batlle de Barcelona, President de la DIBA, ministre espanyol d'Indústria, ministre espanyol de Defensa, virrei, subvirrei: càrrecs rotatius que els catapulten d'una trona a l'altra i els garanteixen un sou astronòmic amb càrrec als impostos que paguem. Serra, Maragall, Clos, Hereu, Montilla i la seva dona, De Madre i el seu marit, Chacón, Corbacho, Eduard Planells, Joan Rangel... Els catalans "tontos útiles". I ara també Puigcerdós i Saura donant-los suport a Catalunya i a Madrid.

En Millet simpatitzant del partit nacionalista espanyol PP però a qui tothom relaciona amb la catalanitat per a desprestigiar-nos i seguir explicant acudits de catalans. Sí, som els jueus de la península ibèrica, i als balcans ibèrics els castellans són els serbis nacionalistes incloents. Moltes gràcies senyors

Salut

La Conselleria de Salut i Consum disposarà de 185.000 vacunes per a la campanya 2009 contra la grip estacional

La campanya d'aquest any s'avança en 15 dies amb la finalitat de procedir després a la segona campanya de vacunació (enfront la grip A)

La vacunació comença dia 1 d'octubre i es perllongarà fins a dia 6 de novembre

La Conselleria de Salut i Consum distribuirà 185.000 vacunes durant la campanya de vacunació de la grip estacional a les Illes Balears. En cas necessari aquesta xifra es podria incrementar un 20%.

La campanya de vacunació comença el proper dia 1 d'octubre i durarà fins al dia 6 de novembre i es desenvoluparà en els centres de salut d'Atenció Primària de les Illes Balears.

La campanya d'enguany any s'avança en 15 dies pel que fa a la d'anys anteriors amb la finalitat de procedir després a la segona campanya de vacunació, que serà contra la nova grip A, les dates de la qual es determinaran en breu. D'aquesta forma les dues campanyes de vacunació no coincidiran en el temps. Les dates de la campanya de vacunació enfront de la grip A depenen de l'autorització per a l'administració de la nova vacuna per part de les autoritats sanitàries després de demostrar-se la seva eficàcia i seguretat.

Per la grip estacional el Servei de Salut de les Illes Balears distribuirà enguany 150.000 dosis a Mallorca, 20.000 a Eivissa i Formentera, i 15.000 a Menorca. El cost de les vacunes és de 1.076.242 euros.

L'objectiu és cobrir el màxim de vacunacions entre els col·lectius de risc per reduir-ne els casos. La població major de 65 anys a les Illes Balears es de 143.001 persones (116.381 a Mallorca, 14.267 a Eivissa i Formentera i 12.353 a Menorca). Durant l'anterior campanya, 133.151 dels ciutadans de les Illes Balears es vacunaren. En total es vacunaren a Mallorca 109.224 persones, a Eivissa i Formentera 15.037 i a Menorca 8.890.

L'objectiu de la present campanya és augmentar la cobertura de la vacunació entre la població i per això es posen en

marxa mesures adreçades a:

- Augmentar la informació i conscienciació. Distribució de pòsters als centres de salut, anuncis a radio, premsa escrita, publicitat exterior, etc.

- Augmentar captació de població de risc:

- Augmentar nombre de cartes a persones de risc de 139.738 a 147.749.

- Enviar 20.478 SMS a persones de risc.

- Enviar llistat de persones de risc a tots els metges i infermeres d'Atenció Primària.

- Augmentar la formació i informació dels professionals quant a vacunació antigripal.

- Millorar el sistema de registre del procediment de vacunació.

- Millorar la difusió de resultats del programa durant el mateix, enviant als professionals informació de com evoluciona la campanya.

Recomanacions a la població de risc

Durant la campanya contra la grip es vacunaran de manera gratuïta totes les persones que s'inclouen dins dels grups de risc, a les quals se'ls recomana especialment la vacunació, ja que poden patir complicacions greus. El segment de la població de risc inclou:

- Els majors de 65 anys.

- Les persones residents en institucions geriàtriques o clíniques.

- Adults i nins amb malalties cròniques relacionades amb el sistema pulmonar, cardíac, insuficiències respiratòries i asma, entre d'altres.

- Nins i adults amb diabetis i malalties renals.

- Les persones immunodeprimides.

- Les dones embarassades, a partir de la 14° setmana de gestació, seguint les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut i la Unió Europea.

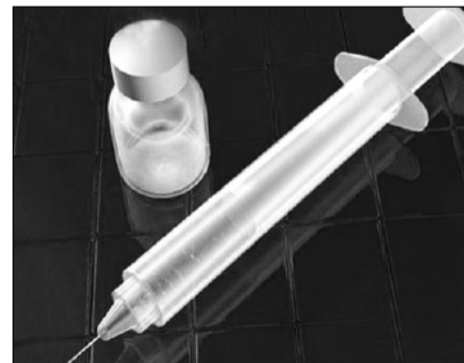
Així mateix es recomana la vacunació a aquells grups que poden transmetre la grip a persones dels grups de risc, com a personal sanitari, cuidadors de malalts amb patologia crònica o persones que conviuen amb ells, i aquells que ofereixen o treballen en serveis essencials de la comunitat (policia, mestres, bombers, protecció civil).

També es recomana, com l'any passat, que es vacunin les persones que tinguin previst viatjar a països afectats per la grip aviar, així com les que treballin a granges avícoles, també segons el criteri de la OMS i de la UE.

Com en les anteriors campanyes es repartiran vacunes entre diverses institucions com ara els centres penitenciaris, les residències geriàtriques, les llars d'ancians i les mútues de treballadors.

Xarxa Sentinella als centres de salut

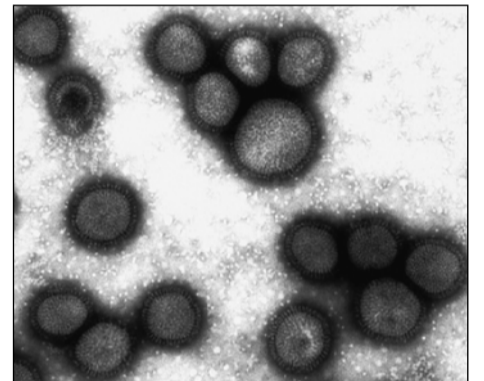
La xarxa sentinella de la grip, integrada per 33 centres de salut: 27 a Mallorca (12 a Palma i 15 a la part forana), 3 a Menorca i 3 a Eivissa, comunica els

casos detectats entre els pacients d'Atenció Primària a la Direcció General de Salut Pública i Participació. D'aquesta manera es pot esbrinar l'evolució de la grip entre la població i aplicar les mesures preventives i assistencials que siguin necessàries.

Anteriorment, la xarxa sentinella només proporcionava dades de taxes durant el període octubre-maig i ha estat aquest any, quan es va decidir ampliar la seva cobertura de manera permanent, per a vigilar l'evolució de la grip A.

Campanya informativa per als ciutadans

Per fer arribar als ciutadans inclosos en els grups de risc la necessitat de que es vacunin, s'ha posat en marxa una campanya preventiva la qual consisteix en la inserció d'anuncis en premsa escrita i anuncis en ràdio. A més, ja s'han distribuït 1.100 cartells informatius als centres de salut i unitats bàsiques de salut.

Davant la simptomatologia de la grip, acudir al centre de salut, PAC o demanar informació al 061

Els centres de salut donen atenció de 8 a 21 hores i els Punts d'Atenció Continuada (PAC), assistència a partir de les 21.00 hores i els cap de setmana.

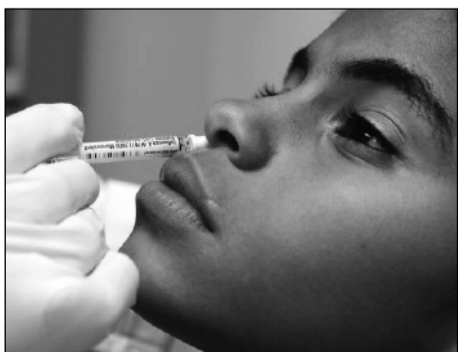
La seva funció és evitar que els ciutadans s'hagin de desplaçar fins als hospitals, els serveis d'urgència dels quals estan dedicats a patologies que necessiten cura hospitalària. Qualsevol pacient que pensi que té un símptoma de grip i vulgui acudir al metge, ho pot fer mitjançant Atenció Primària, sense acudir a les urgències dels hospitals.

També, potser suficient amb cridar al 061 per rebre informació sobre com suavitzar els símptomes de la malaltia.

Consells per suavitzar els símptomes de la grip

La grip no es cura amb medicaments, però es poden prendre mesures per alleugerir els símptomes: fer repòs, beure molt de líquid (aigua i suc), i prendre antitèrmics, són les més recomanades. En qualsevol cas, el malalt no s'ha d'autoadministrar antibiòtics, ja que en tractar-se d'un procés víric no són eficaços. A més, els antibiòtics sempre han de ser prescrits per un metge.

D'altra banda, s'han d'extremar les mesures higièniques per evitar la transmissió, per exemple, rentar-se les mans, tapar-se la boca al tossir, procurar no reutilitzar mocadors, etc.

Poesia

Independència Països Catalans

CLIMENT GARAU I SALVÀ

ISi volem analitzar
El curs de sa nostra històri'
Veurem en es repertori
Que és lo que va passar.
Es nadiu va defensar,
Tot moment sa seva terra,
Patint privació i guerra,
Cap moment va renegar.

Aquest esperit hi ha
A dins tota sa persona
que sempre tindrà en compta
a on els ulls va badar.
S'aire que ell respirà
La calentor de sa mare
Sa dolça veu que el guiava
D'això mai renegarà.

No hem de mester dictadors
Que mos venguin de defora
En tenim molt bona prova
Posseïm nostres valors.
El terreny nostre és formós
El benestar que hi ha aquí
És un resplendent jardí
Amb flors de tots els colors.

Perquè ja sobren motius
D'examinar sa política
És una gent que se fica
Només van a fer-se rics.
Admeten tots els envits
Per copar amb so val nou
Son bons per moure renou
Per sortir-ne preferits.

Mos varen engrillonar
Per no poder resistir
Això fou fatal camí,
Que va haver d'acatar.
A dins ell li va brostar
Un esperit de venjança
Pensant en fer aliança
Per ca nostra rescatar.

A davant aquesta llei
Que és pròpia de sa persona
I la tenim tots per norma
Tractem de posar remei.
I formar un gran consell
Amb esperit mallorquí
Qui hagi nascut aquí
Amb color blanc o vermell.

Posseïm sa qualitat
Que n'és ben justificada
Ham de fer una aliança
Amb la gent d'un temps passat.
Que dins Mallorca ha lluitat
Per estimar seva terra
Hem d'anar aferra qui aferra
Defensant sa llibertat.

Diuen:hem d'aprofitar
Aquests quatre anys que tenim
Fer pagar molt exigim
Molts milions arreplegar.
Els dits mos podem untar
Si els tenim arreplegats
Dels gemecs no fer-ne cas
D'aquell qui ha de pagar.

Llibres

La gran novel·la de la literatura occitana moderna

A la França d'entre les dues guerres mundials, encara hi sobreviu una rara secta catòlica: la d'aquells que no reconeixen l'Església d'ençà que el Papa va pactar amb Napoleó un segle enrere. El nen Catoia, dit "l'enfarinat" pel costum d'empolvorar-se els cabells com al segle XVIII, és l'últim descendent d'una família occitana de refractaris. La seva infància hauria pogut ser la de qualsevol nen de la ruralia si no fos pel seu avi, que el prepara perquè sigui l'hereu de la "Petita Església" contra la voluntat de la mare.

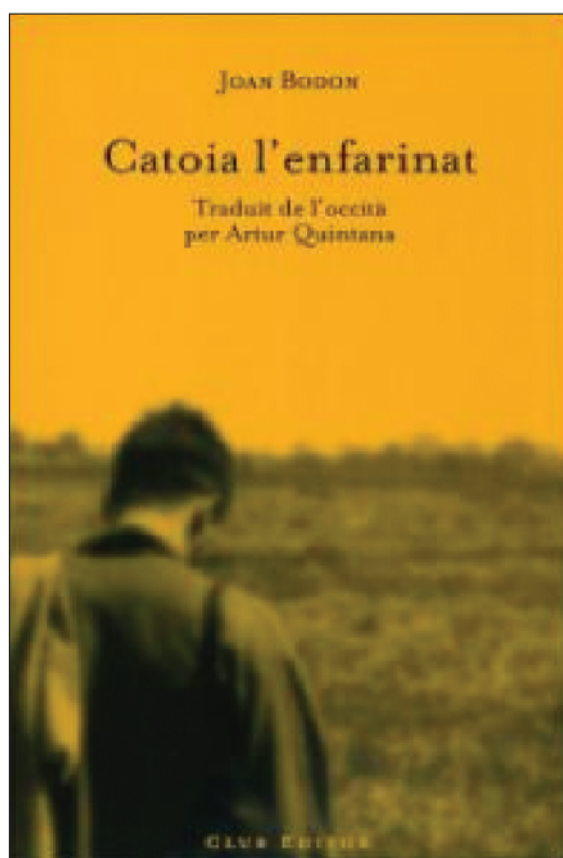
Catoia l'enfarinat és la novel·la major de la literatura occitana moderna, i una esplèndida metàfora de les comunitats que agonitzen en una marginació voluntària. La traducció que en dona Artur Quintana constitueix un d'aquests textos, personals i segurs, en què un traductor assoleix la categoria d'autor.

Joan Bodon va néixer el 1920 a Crespín de Naucèla, un llogaret del Roerga, en una família de la petita pagesia. Va estudiar per ser mestre d'escola i com a tal exercí a diverses localitats d'Occitània, i els darrers sis anys a l'Arbàtaix, un barri d'Alger, on morí el 1975. L'ambient propici de casa, amb una mare i una tia que eren grans narradores, i el contacte amb les obres dels felibres, aviat van portar Bodon a escriure en occità. Després d'uns quants volums de contes (entre ells, els *Contes dels Balsà*, aviat publicat per Edicions de 1984), va cultivar la novel·la —*La grava sul camin*, *La Santa Estèla del Centenari*, *Lo libre dels Grands Jorns*, *Lo libre de Catòia*, *La Quimera...*— i la poesia: *Res no val l'electro-chòc*, *Sus la mar de las galèras*, entre altres obres.

Joan Bodon

Catoia l'enfarinat

Traduït de l'occità per Artur Quintana
"El Club dels Novel·listes", volum 20
174 pàg., 16 euros.
isbn 978-84-7329-139-2

Acudits

Un passatger li toca l'espatlla al taxista per fer-li una pregunta.

El taxista crida, perd el control del cotxe, gairebé xoca amb un camió, es puja a la vorera i es fica en un aparador fent trossos els vidres.

Per un moment no se sent res al taxi, fins que el taxista diu:

- 'Miri amic, mai feu això una altra vegada! Gairebé em mata l'ensurt!'

El passatger li demana disculpes i li diu:

- 'No vaig pensar que s'anés a espantar tant si li tocava l'espatlla'

El taxista li diu:

- 'El que passa és que és el meu primer dia de feina com a taxista'

- I què feia abans?

- Vaig ser xofer de carrossa funerària durant 25 anys'

Una noia rebel molt liberal, entra en un bar completament nua. Es para davant del cerveser i li diu:

- Doni 'm una cervesa ben gelada!

El cerveser es queda mirant-la sense moure's.

- Què passa? -diu ella- Mai ha vist una dona nua???

- Moltes vegades!

¿¿¿I llavors què mira???

Vull veure d'on traurà els diners per pagar la cervesa!

Cuina

Els caragols pasturen i els cercadors no s'aturen

Cada cosa son temps i quan plou caragols. L'alegria que envaeix els cercadors de caragols quan senten tronar i les primeres gotes cauen sobre la terra, només és comparable a la dels cercadors de bolets. Esplugant parets seques i voreres banyades s'escodrinen els racons per on pasturen aquests animalons que no volen vent de cap de les maneres. Si no plou tampoc desespereu, a la seca també n'hi ha que en troben.

Els caragols no són tots iguals. Els bovers sempre són els qui fan més planta dins l'olla però les caragoles, tot i més discretes, acaben omplint els buits. Els caragolins es perden enfilats a soques, branques i parets; malgrat que un bon cuiner els pot fer treure el millor suc. Els amics que no vol ningú són els bocamolls però molts cops ajuden a fer més vistós un poal mig buit.

Qualsevol moment és bo si pasturen. Però no hi ha res com veure aquella gent amb fosca que armats amb jaca i el llum de gas (els més autèntics encara en diuen *de carburo*) que tresquen per camins i caminols. Els qui en troben més els compten a quilos i els qui tenen menys sort a poals, mig poals o culs de poals. Un cop aplegats els cercadors professionals tenen caragolera, aquesta també pot ser substituïda per un enginy fet de xarxa de ferro o un sac. Abans de cuinar-los s'han de porgar amb farina i fonoll, després enganar-los amb una primera bullida per fer-los treure la banya.

Si llevam tota la cerimònia la seva fi és gastronòmica, en poques paraules: la menjua. La recepta tradicional i més estesa són cuinats, encara que si volen expandir fronteres hi ha altres maneres com a la llauna. En el cas que n'hagem trobats pocs sempre poden millorar algun arròs. Tot acompanyat de l'allioli que ens ajuda a fer oblidar que són mol·luscs que s'arrosseguen per terra, això sí si no ens omplim de pa abans. L'eina principal de l'àpat és l'utensili que ens ajuda a treure el caragol caparrut de dins la closca. El més general són els escuradents de fusta, plàstic o fins i tot ferro. Però un cop més si volem fer una caragolada autèntica hem d'anar a tallar pues de fasser.

Els caragols són un menjar que no agrada a tothom. Deixant fora la gent al·lèrgica, com més al nord d'Europa anam ens trobarem amb més reticències al seu consum. En canvi alguns països del centre d'Àfrica se'ls mengem com a punys. Sigui com sigui, els caragols són un plat tradicional i de temporada. A més, encara que no els volgueu tastar, sempre podeu ser bons per cercar!

redaccio@esbiberbo.com

La fiscalia demana 750 euros de multa a Tomeu Martí pels incidents a l'Acampallengua

Acusa el coordinador de l'OCB de resistència a la Guàrdia Civil, però nombrosos testimonis desmenteixen la versió dels agents

750 euros. Aquesta és la multa que ha demanat la fiscalia a Tomeu Martí, coordinador de l'Obra Cultural Balear (OCB), en el judici de faltes que es va celebrar ahir en motiu de la detenció d'aquest durant la darrera edició de l'Acampallengua.

Els fets van ocórrer la matinada del passat 24 de maig quan la Guàrdia Civil espanyola va entrar a l'espai de l'Acampallengua, que organitza Joves de Mallorca per la Llengua a Sa Pobla (Mallorca), i Martí, responsable de la seguretat interna del festival, va recordar-los que l'OCB havia arribat a un acord amb aquest cos de seguretat perquè no intervingués a la festa. Els agents se'l van endur, el van retenir durant dues hores i el van acusar

de resistència a l'autoritat.

En el judici de faltes, Martí ha explicat la seva versió dels fets acompanyat de cinc testimonis i ha considerat que la seva narració ha estat "contundent". La fiscalia ha demanat una pena de 30 dies, a 25 el dia, la qual cosa suposa un 750 euros, però per a Martí la versió del cos policíac "se sosté poc" i confia en que el jutge li

doni la raó.

Els agents es van endur Martí perquè asseguraven que s'havia negat a identificar-se, però Martí ja va dir al seu dia que hi havia nombrosos testimonis que el van veure amb el carnet d'identitat a la mà, i que fins i tot hi ha fotografies on se'l veu ensenyant-lo.

Saura vincula les consultes independentistes amb Batasuna

Assegura que els mitjans espanyols ja parlen de posar Catalunya 'en una dinàmica batasunera'

El conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya, Joan Saura, ha vinculat avui els referèndums independentistes amb la formació basca Batasuna, il·legalitzada per l'Estat espanyol per ser part de l'entramat de la banda ETA.

Des dels micròfons de RAC1, Saura ha dit que a Madrid ja diuen que les consultes independentistes que s'estan impulsant arreu del país de posar Catalunya "en una dinàmica batasunera". Pel conseller "Es freguen les mans de felicitat" amb el tema de les consultes, perquè a ells el que realment els preocupa "és el traspàs de Rodalies". Per tot plegat, Saura ha lamentat que els catalans no sàpiguen "celebrar les coses que aconsegueixen", com per exemple el resultat del finançament, que considera "un èxit". Ha assegurat així mateix ser contrari a la independència catalana, perquè "no hi ha cap altre camí que l'Estatut" i la legalitat espanyola, i no hi té cabuda.

Saura s'afegeix així a l'opinió del PSC i del president de la Generalitat, Josep Montilla, que en diverses ocasions ha carregat contra les consultes independentistes, que considera "radicals", en oposició al "seny" del PSC. La ministra espanyola de Defensa, la socialista catalana Carme Chacón, també va considerar "un extremisme" l'afer de les consultes, i les va posar al mateix nivell que la manifestació Falangista.

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971

262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

'LAPOULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SERVEIS PROFESSIONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccion.com 971 754 916

SOPIDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell,14 Ciutat. 971 462 900

Dona de mitjana edat cerca feina de fer neteja a la comarca de s'Arenal. 617 005 901

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitalars. Carme,3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers,109 local,4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells,5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major,27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura,4 Sóller.

Necessitam comercials, reporters/es...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat

661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals,20. 971 520 349 veterinari@cvsineu.com

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom,38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom,55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalets. Carrer d'Avall,12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola,11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per

rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONAMA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan,53 Manacor. 622 466 581

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
 Carrer Bellavista, 44
 07240 Sant Joan (Mallorca)**